

Obsah

Kronika

Předkrm	2
Puřák 2008	3
Krokodýlo-hrabošecí výprava.	10
Tábor	11
Puřák Fagaraš.	17
Jak to viděli ostatní – Fagaraš	22
Podzimní voda II. – Lužnice	29
Podzimní tábor – Gruna.	30
Vánoční kec a Stromek	31
Zimní tábor na Libíně.	33
Vyzvědači	35
Kuklení	39
Pololetky – Desná	40
Velikonoční výprava – Petráška . . .	42
Psanci.	44
Jarní voda I. – Sázava	46
Jarní voda II. – Sázava.	47
Bylo nebylo a bude nebude	48

Editorial

Ten osudový den si Maďal posteskl, že ještě není Šup a on a ni Ahalbert na něj nemá čas. Prý jestli by to někdo nechtěl zkusit. A já udělala tu zásadní chybu, že jsem se přihlásila. To byly ještě časy, kdy jsem se Kulecímu odhadu, že je to celé práce na dvacet, třicet hodin, smála. Později jsem se smát přestala.

Ono už jenom vybrat fotky a naklonovat kukuřici na přední straně (ano, prozradím vám, že ta fotka je upravená) není sranda.

Nejvíc si ale „Šupátor“ užije se sháněním příspěvků. Polovina zápisů není vůbec a ta druhá je zabordelená neznámo kde. Dobře, tak dramatické to zase nebylo, ale takový zápis z puřáku 2009 mluví za vše. Začalo to u Kuleho. Kule řekl, že by se tam tenhle puřák mohl dát. Zápis ale neměl. Prý Maďal. Maďal ale také o ničem nevěděl. Nakonec zjišťuju, že zápis má u sebe Ahalbert, a to ještě jen část, protože zbytek chybí úplně – ještě ho nikdo nenapsal.

Další vlna zoufalství přichází, když člověk zjišťuje, že se mu kdesi na jednom ze tří počítačů, na kterých pracoval, podařilo uložit soubor v novější verzi programu, což znamená, že si znemožnil práci na počítači v klubovně. Ne, už to tam prostě neotevřu.

Zápis z Petrášky pořád není. Slancův pevný disk odešel do věčných lovišť. To, že Věšák asi po týdnu zjišťuje, že není to správné střevo na psaní zápisu „bylo – nebylo“ už mě nemůže rozhodit.

Šup je prostě jedinečný časopis. Hromadu zábavy si můžete užít nejenom se sešitem v ruce, ale dokonce ještě dlouho předtím, než je vůbec vytištěn.

Ale teď vážně. Nakonec jsem ráda, že jsem se do Šupu pustila. Člověk se aspoň hodně naučí a uvědomí si, že to opravdu není legrace. (Takže neodmlouvejte, pište bez remcání zápisy a buďte rádi, že zrovna vy nejste ten, kdo musí Šup dávat dohromady:-)) Samozřejmě děkuju moc všem, kteří mi jakkoli pomáhali.

A malé lákadlo nakonec: když budete vzorně psát příspěvky, slibuju, že se vynasnažím, aby příští Šup vyšel o něco dřív a nikoliv zase za rok, jak je nyní jeho dobrým zvykem.

redakce

Put'ák 2008 Şure-anu a Parâng

17.–28. srpna 2008

Účastníci: Kule, Tatouch, Magyal, Hroch, Všetečka, Křeček, Baloun, OMV, Kotul, Kvičala, Hluk, Srn, Mat, Vávra, Věšák

Ve 21:21 jsme se sešli u pokladny 24 a vyrazili k rychlíku Pannonia směrem na Bukurešť. Zabrali jsme dvě a půl kupé lehátek a zbylá půlka byla naštestí neobsazena. Průvodčí nás upozornil na dva úseky, ve kterých se hodně krade a ukázal nám na bezpečnostní řetěz uvnitř kupé. Náležitě poučení jsme zamkli a zařetězovali kupé. Křeček následně zabarikádoval vchod žebříkem, který nás měl vzbudit a varovat v případě násilného vniknutí. Křeček přípravou strávil cca hodinu. Nakonec nebyl potřeba. Noc proběhla v poklidu a rychle.

Den druhý

Ráno nás probudil Magyal, že cca za půl hodiny musíme přestoupit do jiného vagónu, jelikož „lůžkáč“ se bude odpojovat. Půlhodina se protáhla asi na tři ⇒). Asi do čtyř hodin odpoledne jsme jeli na sedáro. Vystoupili jsme na nádraží v Simerii a zjistili, že přípoj jede cca za 2 hodiny.

Rozprchlí jsme serozměnit peníze a nakoupit poslední dobrotu.

Následně nastupujeme do postaršího vlaku a vyrážíme do stanice Orastie. V zastávce nabíráme vodu a odcházíme do 5 km vzdáleného města na autobus. Cestou se několikrát ptáme na cestu. Nakonec nalézáme nádraží s mnoha nástupišti, přesto ve změní odpadků snadno přehlédnutelné. Čekáme na bus a prohlížíme si místní blešák. Nečekaně dostáváme nabídku na odvoz pro všechny (15 lidí) ve VW Transportéru. Nadšeně souhlasíme a auto několikánásobně přetěžujeme. Přeprava vypadá jako transport smrti. Sedíme jeden na druhém a na batozích. Dokud nezažijete, nepochopíte. Po 20-ti kilometrech vděčně vystupujeme a děkujeme. Čeká nás několik málo metrů, než Magyal najde vhodné nocležiště. Vaříme, spíme.

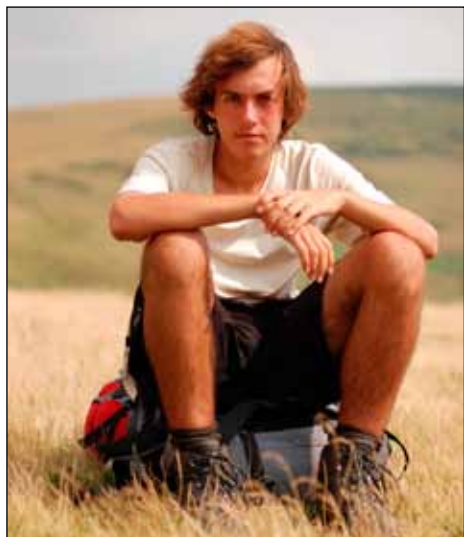
Hroch

Den třetí

Probuzen slunečními paprsky a vedrem jsem se protáhl a se závinem v ruce jsem podnikl procházku mezi syčícími vařiči. Všichni už připravovali čaje a živili se různými závinými či müsli. Tak, jako předchozí den skončil brodem, tento začal. Vyšplháním na prašnou cestu jsme odstartovali celodenní pochod písečným prachem. Byl nekonečný. Cesta se ukázala býti značně frekventovanou, krom osobních aut

Na vrcholu vífru lui Patru

Mat

i nákladní, která zvedala prachová mračna nejvíce. Díky některým pomalu jedoucím řidičům a odhadování směru větru se to dalo přežít. Maďal s Kotulem zvolili "Po stopách zaniklé horské železnice" a prodírali se ostružinami a podobnými radostmi. Faul a Baloun dopolední úsek zdolali stopem. Oběd byl v příjemném stínu stromů u potoka v Grădiștea de Munte. Ale prašnou cestou jsme se ubírali až do večera. A tak chuť vasokých kopců, čerstvého vzduchu a horského porostu jsme zatím neokusili. Přestože byl krásný celý den, některé z nás plně neuspokojil. Nocleh byl zvolen blízko silnice, nicméně za celou dobu našeho pobytu prošlo jen pár krav a paní, která je sháněla. Srn byl polit vařící vodou, myslím díky Kulemu. (Také na tom měl svou zásluhu Balounův značně nestabilní způsob vaření: 5l kotlík na vysokém úzkém vařiči - pozn.redakce) Přežil s popálenou nohou. Po večeri se pokračovalo ve čtení Noci Trifidů, které začlo u oběda. Krásná tečka za dnem před spaním.

Den čtvrtý

Díky údolí se celé vstávání, snídání (teď už snad všichni müsli), i vypravo-

vání dehrálo ve studeném stínu. Kolem desáté opouštíme spací místo a ukrajujeme poslední, zhruba pětikilometrovou část prašné cesty. Končí tím pozvolné stoupání a těsně před obědem překonáváme drastické stoupání lesem vstříc obědu v bývalé Dácké pevnosti Sarmitegetusa Regia. V útočišti stínu stromů se živíme mezi odcházejícími a přicházejícími turisty. Kolem třetí vyrazíme na další stoupání, abychom pak v lese ztratili kvůli popadaným stromům cestu a sklesali do sedýlka vedle hřebenu, kterým jsme původně chtěli jít. Nicméně po kamenité cestě dosahujeme zpět značené cesty, plné skvělých ostružin, a po mírné diskusi kolem šesté pokračujeme dál s vidinou travnatého hřebenu na spaní. Hřeben na spaní dosažen není, nicméně "louky" ano. Stopa medvěda nalezená po cestě zřejmě nikoho moc nevyděsila a tak někteří z nás ulehají pod širák po večerích z těstovin, kus-kusu a podobných surovin.

Křetšek

Den pátý

Noc byla podezřele teplá a bez rosy, nebe stále bez mráčku. Stržení nečekaným sportovním nadšením, vzbudili jsme se v šest hodin. Rozdělení na několik skupin, postupně jsme vyráželi na závěrečné stoupání, první z nás před sedmou hodinou. Po travnatém hřebeni jsme se trousili ještě pár kilometrů až na vrchol Godeanu(1656m), a tam na sebe čekali a semaforovali přicházejícím. Užívali jsme dokonalé horské pohody mezi stády ovcí, bačů, psů a koní, jaká lze zažít jen v rumunské pustině. Jako poslední vyrazil Kvičala - již všichni pohromadě na Vf. Godeanu jsme bezmocně sledovali, jak vylezl na hřeben, neviděl nás a z těžko pochopitelného důvodu začal tedy slézat zpět po stráni pod hranici lesa. Naše pískání, hulákání a mávání k němu nedolehla, a tak, ve chvíli kdy zmizel mezi stromy, rozeběhl se ho Kule zachránit. Sledovat je oba dva, jak se navzájem nevidí, z dva kilometry vzdáleného kopce bylo docela zábavné. Nakonec vše dobře dopadlo, stihli jsme přečíst jen několik

málo kapitol a Kvíčala si snad nebude vícekrát balít o hodinu déle než ostatní:-)

Další cesta vedla přew's pláně, pastviny a remízky z hustých horských smrků, prostě romantika. Ušli jsme nějakých šest kilometrů a svalili se do stínu smrku k obědové siestě. Byl úmorný žár, nebe čisté. Po dalších pár kilometrech jsme se utábořili na pěkném fleku před Černou horou – Vf. Negru (která je skutečně černá od hustého porostu kleče, na rozdíl od okolních travnatých kopců). Kolem byla spousta borůvek, pustina všude kolem, prostě nádhera, až na vedro nepolevující ani přes večerní hodinu.

Několik skupin vařilo borůvkové knedlíky na ohni. Značnou část osazenstva, která spala pod širákem, asi v půl šesté zahnal pár kapek deště. Nic víc z toho ale nakonec nebylo.

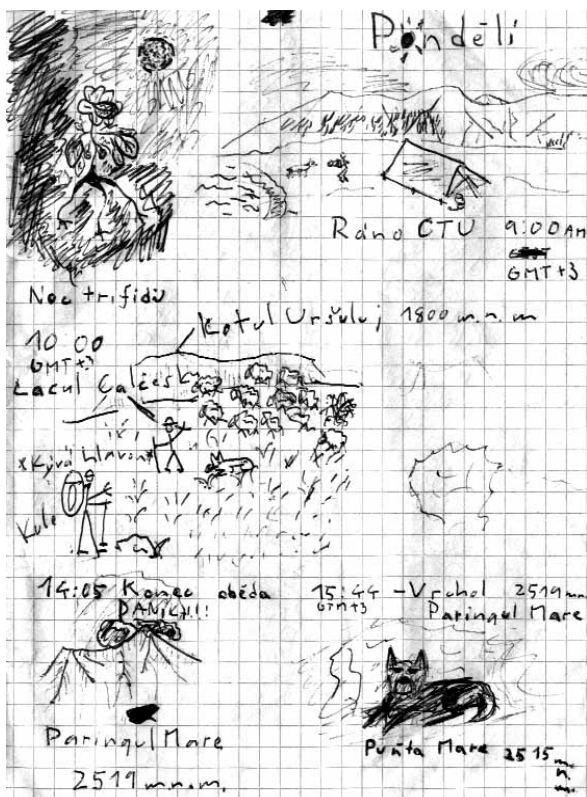
Maďal

Den šestý

Po nočním "dešti" jsme se vzbudili do krásného rána, asi ve stejný čas jako předchozího dne. Posnídali jsme, zabalili, vyčistili zuby a vyrazili směr Sureanu. Hned po pár kilometrech se objevila první chyba. Protože jsme šli moc rychle (my rychlejší), špatně jsme neodbočili a museli jsme tudíž všichni ostře uhnout směrem ke správné cestě. Tam jsme chvíli čekali na zadní voj a pak pokračovali v cestě. Tatouch, Pytlíci a my-Štíři jsme vyrazili se značným předstihem a svůj náskok jsme dále navyšovali, takže jsme museli zas čekat. Bylo zábavné zkoumat, kdo je kdo, z dvoukilometrové vzdálenosti. Když ostatní dorazili, čekalo se ještě na Kuleho a Kvíčalu. Někteří podkopávají morálky navrhovali dát oběd, ale nakonec jsme obědvali asi o 1 km dál. Následují další kapitoly oblíbené Noci Trifidů, ale po pár kapitolách opouštíme místo na slunci a vydáváme se na další ces-

tu. Ta není moc daleká. Hned za kopcem se Kule vydává hledat vodu k blízké salaši, ale výsledek je nulový. Potkávají nás 3 krajané (z toho 2 krajanky), ale Magyal rozhodl, že budeme dělat cizince. Turisti jsou dostatečně zmateni a tak nás mňejí. Jak podotkl Hluk, nejspíš si o nás myslí, že jsme hrozný Maďaři. Jdeme dále kolem stáda ovcí. Jeden hlídací pes je trochu moc akční, tak to odnáším s lehkou oděrkou na levém lýtku. Zase zastavujeme. Nabíráme vodu. Ujdeme další cca půl kilometru, jdeme se podívat na pleso Surean. O další půl kilometr táboříme. Vaří se večere. Baloun se opaluje svými nudlemi s chilli omáčkou. Trochu to přehnal, tak je z něj indián. Magyl se nezdráhá večeret prošlé maso plné Kotulotoxinu, Trifidi už asi umějí i plavat a my jdeme spát.

Věšák

Den sedmý

Další putovní den, v pořadí už pátý, začal tím, že 10 minut předtím, než jsme se probudili, všichni ještě spali. Za deset minut jsem již snídal svoje müsli, jako všichni ostatní, snad kromě některých Pytlíků (nebudu bonzovat Mata nebo Srna), kteří jedli buchtičky a stálo jim tedy za to je nosit celej puťák v batohu. Kvíčila se dožadovat teplého čaje od Hulka, protože mu hrozilo umrznutí. Když se mu ho nedostávalo, rozhodl se jej uvařit sám, a tak polil celej vařič petrolejem, načež se Hulk (nebo Hluk) naštvál a zabalil si ho do batohu. Pytlíci šli nabrat vodu, čehož využil Magyal a předal svoji štafetu (v podobě železné desky) Hlukovi do spacáku. Mě s Věšákem to tam začalo nudit, a proto jsme vyrazili směr nejvyšší vrchol naší dosavadní cesty – Lui Patru, vysoký 2130m. n.m. Šli jsme docela rychle a ostatní, kte-

Vrchol vífru Godeanu

ří vyrazili cca 15 minut po nás, již nebylo téměř vidět. Bylo krásné, skorojasné počasí – svítilo slunce, ale zima mi byla stejně, nahore to docela funělo. Po asi hodině cesty jsme Já a Věšák stanuli na vrchlu. Posvěčili jsme čokoládu, müsli tyčinku a salám a sledovali jsme ostatní, jak se trmácejí po hřebeni na kopec. Po čtvrt hodině dorazili Pytlíci a pak přicházeli další výletníci, mj. Magyal, jemuž udělalo radost to, že předal štafetu a také to, že jsme rychlí, na což byl zároveň naštvaný a nepochopil jsem proč. Pova-

lujem se mezi kamennými mohylami, které Hluk rozebíral, a jáme Kuleho třešňovou pečť. Scházíme dolů. Ten krpál mi způsobil bolest nohou. Vkročil jsem mezi jalovcové keře a blbě jsem došlápl, to se mi stalo nespočetněkrát. Pod tím největším krpálem čekáme na ostatní. Plánujeme cestu. Někteří se rozhodli nabrat vodu u nedaleké salaše, takže jsme zde i obědvali. Magyal čte Noc Trifidů. Ten lump Mason snad umí lítat hydroplánem. Balíme batohy a jdeme dál. Kule se Srnem se snaží vyfotit ptáka orešníka(?). Cestou absolvujeme několik zastávek. Při jedné z nich si Kvíčila nabodl hlavu do klacku, takže je odted' označen krvavým flekem. Cesta vede lesem a lukami přes kopce, občas zasvítí sluníčko. Přicházíme na louku s pramenem vody, doprovázeni krvežíznivými psy téměř všichni nabírají vodu, a protože voda teče velmi poma-

lu, zdržíme se zde asi hodinu. Čte se Kniha. Hroch a jiní se kamarádí s psy. Anička nesouhlasí, bojí se o Hrocha a o sebe. Protože je zrovna něco po šesté odpolední, někteří projevují zájem zde spát (zase ten Maďal :-). Jdeme rychle dál přes dva kopce a lesem. Baloun roli otrokáře zvládl na výbornou, všechny, co nešli rychle, umlátíl svojí hůlkou. Došli jsme na další louku, která byla tak krásná, že někteří toužili zde přespát. Někteří navrhovali přespát na nedalekém sedýlku, které bylo ještě krásnější. Vše zachránil Tatouch, protože odešel na protější kopec. Ostatní jej následovali. V půlce kopce obcházíme příjezevší dodávku, která, jak jsme se později dověděli, jde odvézt trávu a dojení, a čekáme na ty, co by se nejráději viděli ve spacáku. Řidič dodávky mezitím něco domlouvá s bačkou – ženou co dělá baču. Tatouch se domnívá, že prý na nás volá policii nebo horskou službu. O chvíli později již řidič nákladního vozu konverzuje s Kulem, který se mu snaží

nakukat, že pocházíme z Páringu. Hroch chce mléko do čaje a tak se snaží prostřednictvím Kuleho výborné rumunštiny dostat od něj nějaké. Někteří se domnívají, že zde táboříme, Kvíčala si nejspíš vybalil a Hluk, který si vybalil na předchozí zastávce, navrhoval zakempit sto metrů směrem dolů.

Kule se vydává na průzkum a ostatní míří na vrchol kopce. Nahoře je pěkná rovinka a dřevěný hromosvod (nebo stožár). Někteří se zde chtějí vyspat, ale vítr tu dost fouká a Kule nenašel nic rovného. Křeček nebo Hroch nebo oba navrhují jít dál do dalšího sedla. Ostatní, protože chtějí jít spát, radši nic nenamítají a jde se. V sedle je docela rovno, ale trochu tam fouká, Maďal se vydává na průzkum. Ostatní to nezajímá a na cestě staví stany.

Maďal se vrací z průzkumu a říká těm ospalým a unaveným, že pět set metrů odsud je místo pro všechny, kde nefouká. Přenášíme stany. Jsme na místě, vstupujeme do átria kravinců a ovčinců. Maďal říká, že kraví a ovčí lejna jsou jen přezvýkaná tráva, a že jsou tedy velmi čistá. Pro ospalé a unavené to vypadá velmi nadějně, staví se stany a na oslavu se kácí uschlý strom, jenž by prý všechny v noci děsil svojí nestabilitou. Kvíčala nadává na Hluka, protože ten stan není pořádně postavený. Tatouch uvařil Br.kaši a Botulovi snad kotulotoxin nehrozí. Večer se zase čte kniha. D.Mason je v New Yorku. Hluk objevil něco železného ve spacáku. Obsas je slyšet hřmění, ale déšť se ještě

nedostavil. Už to píšu dost dlouho, všichni spí, někdo mluví nebo chrápe a já jdu spát.

Vávra

Den osmý

Dramatický den

-Špíchál-

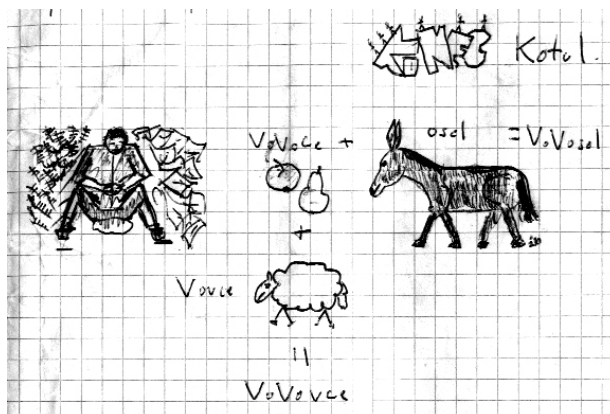
Naplánovaný budíček v 6:30 se bohužel (hihihí) kvůli dešti neuskutečnil a my mohli spát alespoň do 7:05, kdy nás Maďal začal budit Večerkou pozpátku. Obloha se mezitím krásně roztrhala a podle všeho nás čekal další slunečný den. Ne vše ale vždy dopadne podle očekávání aneb hory jsou zrádné! My zatím netušíce jsme začli postupně vyrážet. Já a Kvíčala jsme šli jako úderná skupina první. Dohnali nás za prvním kopcem a tam se náš náskok bohužel zas srovnal. Systémem rychlé chůze mezi dlouhými pauzami sme se dostali až do sedla, kde jsme se rozdělili na dvě skupiny: A-špinavou, co se chce špíny zbavit v potoku a B-taky špinavou, co chce naopak trochu potu cestou na kopec přidat. Já byla jako většina ve skupině A a potok byl skvělý! Škoda jen, že pak cestou do kopce se rozdílly zase setřely. Po setkání se skupinou B jsme u silnice nakoupili kopy výborného ovčího sýra a vyrazili směr nejbližší kopec, kde měl být klidný oběd. Klidný ale moc nebyl, protože foukalo, nebyl stín a navíc se k nám blížila škaredá mračna. Jen tak tak jsme stihli dojíst a už se přes nás valila mlha. Zabaleni do pláštěnek jsme šli až k horskému plesu se stádem

krásných oslíků. Chvilí jsme se rozhodovali, zda jít v tomhle počastí ještě 500 výškových metrů do skal, ale našťástí rozum převážil a my se utábořili. Brzy přišel déšť, ještě větší mlha, kroupy a taky se k mýmu strachu z rumunských medvědů, psů, bačů a cikánů přidal ještě jeden z bouřky.

Navečer se počasí udobřilo a nám se otevřely nádherné výhledy. I sluníčko se ukázalo a za chvíli už to u nás díky všem fotografům se stativy vypadalo jak na zeměměřičském školení.

Na noc jsme zalezli do stanů a Křeček dočetl Noc Trifidů. Bylo to moc napínavé, hlavně protože jsme celou dobunevěděli, jestli Křeček zrovna čte Clarka, nebo vlastní tvorbu. Ale dopadlo to dobře. Podle Clar-ka i podle Rymeše.

A ještě jedno drama se dnes událo. Hluk musel řešit záhadu nesmrtelného těžítka. Ráno našel v batohu kus rezavého kolíku, co už mezi námi pár dní putuje. Hluk tomu chtěl udělat přítrž a kolík zahodil. Kdosi ale kolík zase vzal a dal mu ho na baťoh. Při první zastávce ho Hluk zase našel a někde zakopal, aby to nikdo neviděl. Někdo to ale viděl a když Hluk odešel, tak kolík zase vykopal a dal mu ho zpět při obědě. Jak to dopadlo? To bohužel nevím. Hluk asi ze strachu zakopal svůj kolík pod rouškou noci, aby ho už nikdy nikdo nenašel.)

Všetečka

Den devátý

ZzZzzzZzZz..... Zase ráno. Otevřel jsem oči, oproti ostatním ráno bylo poněkud chladno. Je jinovatka, omrzlé tropiko a zima na hlavu. Můj spolubydlicí a rádce (Š)Patníků ing.Maďal začíná vylézat ze spacáku a snaží se vzbudit ostatní (cca 6:30 ráno). Samozřejmě nikdo nevstává. Teprv když Maďal říká, jaká je to nádhera, tak teprv Kule vylézá ve své péřovce, ne s plavkama jako obvykle,

ale tentokrát má kalhoty. Do klidného rána se rozezvučel plynový varič Manaslu. Aha, to si zase Kule dělá sladkou mléčnou rejži. Postupně vstává i zbytek fotografů a fotí krásné mrazivé ráno. Mě později vyhání ranní potřeba. Skupina fotovýpravy obdivuje jezírko, kde se odrážejí hory. Než sem došel zpět do stanu, tak mi Anna(grrr...) stačila vrazit denník, že mám zapsat dnešek. Rychle se ho zbavit. Nabízím dva perníčky, když to někdo napíše za mě. Bohužel nic, aspoň jsem vyměnil perníček za tuňáka s Vávrou. Možná, kdybych měl Tang, tak by bral i ten deník. I pejskové se přišli nasnídat. Kule je láká na sušenky, zatímco Hroch klečí a říká: „Poť šém.“

V 9:00 vyrážíme, nečekaně Maďal ješ-

tě nemá zabaleno. Nestih se ani nasnídat včas a to máme k müsly rozvařené brusinky s hořko sladko kyselou příchutí.

Začíná zase horko, mezi kleči se nedá najít ani kousek stínu. Přirazil jsem jsi klobouk více do očí. Kule, oblečený už jen v brašně na foťák, se dorozumívá s Bačou, který ukazuje a říká: „Caul česku“ což je jezero, kam přesně nechceme jít. I tak stoupáme dál a dál. Cestou přemýšlím nad blbostma a jak bych to udělal v Trifidech já. Konečně jsem nahoře. Samozřejmě Pytlíci tam už jsou, Srn a Hluk fotí kobyliku a Kule fotí Srna a Hluka. Pokračujem ve výstupu. Konečně začíná být trošku akčnější cesta. Kamenitá cesta s doce-

Tesařík alpský – nemá někdo hlad?

la prudším svahem dolů. Některým se to moc nelíbí(zelenáči). Vávra ukazuje prstem na druhou stranu hřebenu a říká: „na druhé straně to vypadá jako cesta.“ Trošku nejistý Maďal se zastavil a přemýšlí. Zatímco já, Hluk a Mat se drápem na vrchol, kde jsme zjistili, že nás čeká další a ještě vyšší vrchol.

Kolem 13:15 GMT-3 si konečně dáváme oběd. Po pár ftipných příhodách z vojny pokračujeme dále na nejvyšší vrchol Paringu, druhý Rumunská a třetí Karpat. „Ha vrchol, to už je jen kousek,“ říkám. Ale zase to byl falešný poplach. Konečně!!! Jsme nahore. Uvařený a žíznivý jsme dobyli vrchol(Paringul Mare 2519 m.n.m.), kde Bača v širokém klobouku a pěřové bundě se psama pásl ovce. A jdeme dólů. Potkali jsme Čechy a anglofoního Rumunadědu. Při sestupu na tábořiště krásně kvetly Pěnišníky/Rhododendrony růžově. Je tu tak ledová voda, že Křečkovi se při mytí postavilo obočí. Maďal rozdělal zatím dřívákáč. Spálili jsme moje zásoby dřeva z klubovny a Horácovu píšťalku, která nepískala. Večer byly nádherně vidět hvězdy. Naše tropiko Poněkud vevětru hučelo, tak jsme ho podtrhli a pod hvězdami usli.

Kotul

Den desátý

Poslední putovní den začal probuzením na kamenité zemi našeho tábořiště. Když jsme posnídali a sbalili se, vyrazilo pár lidí k nedalekému plesu(cestou jsme procházeli tábořištěm jakýchsi cizinců, co spali přímo na značce), kde jsme si krásně zaplavali a osvěžili se.

Náležitě umyti jsme vyrazili na cestu. Čekal nás krátký sestup k lanovce. Potkali jsme stádečko koní, kteří si nás ihned oblíbili a vyzebrali i nějaké to jídlo(müsli mám dojem). Když jsme došli k horní stanici lanovky, rozdělili jsme se na ty líné(Kule, Všetěčka a spol.) a ty silné(Magyar, Vávra, tatouch, já a asi ještě pár lidí). Líní odjeli lanovkou dolů a my silní jsme počali scházet po značce pod lanovkou s kopce. Já s Vávrou jsme ale opět špatně neodbočili a čli jsme stále dolů pod lanovkou, načež jsme konec kopce museli seběhnout po nějaké motokrosové dráze - trochu to klouzalo, ale zvládli jsme to:-) Dole jsme byli asi tak stejně jako Líní, ale museli jsme spolu s nimi ujít kus zpátky nahoru na značku, kde čekali ostatní Silní. Tam jsme si v nedalekém lesíku dali oběd.

Odpoledne uběhlo poněkud rychle, snažili jsme se co nejvíce přiblížit k městu s nádražím. Nakonec jsme to zakempili kousek od něj vedle plotu. Vařili jsme své poslední večeře. Hrochova skupina vyměnila nějaké super jídlo s Hlukem za Br.kaši. Jaké ale bylo jejich překvapení, když kaše po uvaření chutnala po petroleji... Nedašlo nám to a museli jsme to taky všichni ochutnat. No takovou věc jste ještě nejedli, bylo to zkrátka odporný... Už ani nevím, co se s kaší nakonec stalo. Ke spánku jsme ulehli celkem brzo a pod širák, protože jsme museli ráno brzo vyrazit na nádraží. Že bysme se nějak vyspali, to se teda říct nedá, protože tam celou noc obejdovalo pár psů, z nichž jeden pobíhal kolem nás a druhý stál opodál a zoufale vyl a štěkal. Tatouch ho sice nakonec okřikl, už si však nepamatuju, jestli to pomohlo...

Den jedenáctý

Ráno jsme vstali poněkud ve spěchu. Museli jsme stihnout vlak v Petrosani (městě, na které jsme měli celou noc krásný výhled). Vlak jsme stihli, ale, jako většina rumunských vlaků, nebyl moc vábný ani moderní (v jednom kupé jste se opřeli o opěrátko pro ruku a v druhém kupé se to samé opěrátko nadzvedlo...). Dojeli jsme jím až do Simerie, kde jsme uvázili, že zde jsme už čekali na začátku puřáku, tudíž že to tu už známe. Proto jsme popojeli do Devy. Památkochtiví členové naší výpravy se vydali prohlédnout město, zatímco my jsme si jen nakoupili nějaké jídlo (a Pytlíci oblečení:-) a pak hledali na nádraží věci. Taky tu měli nádherné tržiště, odkud pochází ty obří hrábě co je můžete vidět na táboře...

Pak nám přijel vlak, my jsme nasedli a přes Maďarsko si to šinuli do Prahy. Maďal se ještě v Budapešti, kde jsme stáli dlouho, sešel se spolužákem z Francie Sándorem, ale to

už jsem vnímal jen na půl oka, protože bylo pozdě a já se těšil, jak se vyspím.

Den dvanáctý

Někdy dopoledne jsme dorazili do Prahy. Tady jsme udělali kolečko a vyrazili vstříc vanám, postelím, očkováním proti vzteklině:-) a podobně...

Epilog – po téměř dvou letech

Od zde popsaného puřáku uběhlo již mnoho vody. Je to vinou toho, že sešit se zápisů byl kdesi zaharašen Hrochem. Vyplaval někdy v polovině roku 2009 a konečně přepsán byl v květnu 2010. Poslední tři dny jsem musel vylovit z paměti a dopsat já, protože v sešitě nebyly. Snad jsem si na to nejpodstatnější vzpomněl.

Věšák

(Redakce se omlouvá za způsobený zmatek – následující článek měl být původně úplně na konci. Bohužel se nikam jinm nevešel:-))

Krokodýlo-Hrabošecí výprava

13. června 2010

Účast na společných Krokodýlo-Hrabošecích výpravách bývá poněkud neobvyklá. Poslední dobou se nám úspěšně daří vyvracet stereotypní předpoklad, že děti je na výletě víc než rádců. Když to vyjádříme početně, tak na našich výpravách připadají na jedno dítě minimálně tři vedoucí.

Na minulý, zimní, výlet se z menších dostavila pouze Gabča, poměr dětem ku vedoucím byl tedy 1:4 (já, Petra, Nchotchi, Věšák). Výpravu to ale neohrozilo, naopak bobování v Kunratickém lese jsme si užívali obzvláště my rádcí. Došli jsme k závěru, že ty děti na výpravách vlastně ani nejsou potřeba.

Na druhé Krokodýlo-Hrabošecí akci, výjezdu do Srbska, se nám díky dokonalé organizaci podařilo zařídit, že jediný po-

tenciální dětský účastník: Gabča byla na nádraží o den dříve. Podruhé už se rodičům z pochopitelných důvodů nechtělo riskovat, a tak Gabča zůstala v neděli doma.

My zbylí (já, Nchotchi a Věšák) jsme se rozhodli, že náš ryze rádcovský výlet pojedeme přes Karlštejn. Cesta byla místy mírně kamenitá, což vedlo k diskuzi o klouzavosti našich podrážek. Věšák si pochvaloval, že díky tenkým podrážkám má dostatečný kontakt s povrchem. (Naopak Nchotchi si svých pár poněkud nadstandartních kontaktů s povrchem moc neužívala.)

Výprava byla úspěšná, nabrali jsme silu a vytvořili pár příspěvků do ŠUPu. Doporučujeme všem rádcům. (Jen ty lístky na vlak jsme možná mohli koupit jen pro tři.)

Stonožka

Tábor

1. – 19. července 2009

Letošní tábor byl ve znamení indiánů. Legendou nás provázel rod Nez Percés žijící původně na pomezí dnešních států Idaho, Washington a Oregon a v 19. století pronásledován bělochy.

Tábora se zúčastnili:

Rod Vlků: Pat, Želva, Šepta, Service, Kryšpín, Gabča, Honzík, rod Jelenů: Vávra, Emilka, Komár, Bobeš, Splávek, Jindra, Ondra, rod Orků: Věšák, Brepta, Hyp, Jéča, Nid, Franta, Tonda

A jako vedoucí (rod Pásovců): Kule, Tatouch, Maďal, Hroch, Všeťčka, Kubula, Nchotchi, Petra a já (Stonožka).

A teď několik zápisků z průběhu tábora, pocházejících z deníku, který jsem si tam psala.

1. den

11:00

Ve vlaku na tábor. Jsem v Poštolčím kupé. Máme tu ze sedaček udělané letiště. Právě kolem prošli nějací lidé – ukazovali si na vedlejší kupé a smáli se. (Tam jsou Hadi, zřejmě zase lezou po přihrádkách na zavazadla.)

2. den

Odpoledne

Prší. Ještě nemáme lining. Zjistila jsem, že když položím ešus na místo, kam kape, okamžitě tam kapat přestane. (Zpravidla se tento jev posune o 10 cm doprava.)

3. den

Nchotchi nadává, že je hnusně (což je), a že v noci skopla kytaru (což skopla).

Indiáni se svým smykem

Hroch si naproti tomu pochvaluje, že mají v týpku meteorologickou stanici – Kule se vždycky ráno podívá na přístroj a prohlásí „Prší.“

Dopoledne jsme se převlíkli do kostýmů a zahráli hrátku (chytání rodových zvířat). Pak se postavil zubřík a služba uvařila oběd – rizoto. Dali do něj houby, což by tak nevadilo, kdyby to ale nerozhlásili po celém táboře. Spousta dětí teď tvrdí, že to nebude jíst, protože neví houby. (Nchotchi to zase nebude jíst, protože neví červy.) Posmívala jsem se Jěčovi, že když nechce rizoto, bude asi muset jíst kořínky a bobule. On se na chvíli zamyslel, načež vítězoslavně prohlásil „A nebo bonbóny!“

Večer jsme byli na Věžovatkách a cestou zpět hráli Radamsu. Asi uprostřed cesty do tábora se Jěča prořekl a Hyp s Bobšem vykřikli „Radamsa!“ současně. Vychytra-

Tatouch staví kuchyni

lý Jěča jim poradil, aby si stříhli, načež se vyhravšího Bobše zeptal „Ty jsi vyhrál?“

4. den

Kule ráno na nástupu upozornil, že u potoka „jsou opřené“ bílo-modré ponožky.

Dneska bude Slavnostňák. Přijela spousta lidí: Jírovec, Honzík a Jana, Tětěčko, Magda, Ahalbert, Martina, Uá s manželkou, Turbo, Sova, OMV, Kotul, Kryšpín a Hroch.

5. den

Slavnostňák byl dobrej.

Ráno se však staly dvě nemilé věci: Želva, která drží hladovku, vypadala na umření a Splávek přišel pozdě a bez krojovky na nástup, byl hosen do přehradky a hnulo mu to s krkem.

Ted už jsou ale snad oba v pořádku, už běhají a smějou se.

Odpoledne Maďal zprovoznil svůj kebabovač, tak jsme měli skvělou večeři.

7. den

V noci na dnešek nás (Ještěrky a Štíry) Vrápenec a rádci (krom Všetečky – ta šla taky) poslali na výsadek. Vzali nás do Sněmáku a řekli, ať si vezmem dlouhý kalhoty a pevný boty. Po zkušenostech z ložské Enigmy jsme si do kapes nacpali také nůž, čokoládu, peníze, čepici a jiné nezbytnosti, nakonec to ale nebylo třeba. Já jsem byla kus od Sedlice a zpátky jsem se sice musela brodit rozvodněným potokem, ale jinak jsem dorazila do tábora v pořádku.

Dneska jsme byli na malé výpravě: určovali jsme rostliny a rozdělávali oheň. (Emilka sháněla kameny na ohniště a ptala se, kde je má najít. Splávek, který si myslel, že hledá větve, jí ochotně poradil: „Támhle! Támhle vzadu je jich plný strom.“)

Večer pořádně lilo. Pat se měl dnes vrátit z přežití a pořád nepřicházel. Začali jsme se o něj bát, Kubula vzal deštník a vyrazil hledat signál, jestli mu nepřišly nějaké zprávy.

Potom najednou příběhla Všetečka, že Service zakopl a rozřízl si ruku o týpiov-

Hrabošata poslouchají, jak to dopadlo s kmenem Nez Percés

ku. Zavázali mu to a zítra se ho asi pokusíme dostat do Krumlova na šití.

Ještě chvíli jsme seděli ve Sněmáku kolem ohně a pak se najednou ve vchodu objevil Pat! Zmrzlý a unavený, ale našťastí živý a zdravý. Vylil si z pohorek vodu, vypil horký čaj a šel spát.

8. den

Odpoledne

Service se vrátil z Krumlova, nakonec mu ruku nešili. Prý už je pozdě. K obědu byly borůvkové knedlíky.

9. den

K večeři bylo něco na způsob rizota, akorát s těstovinami.

Vávra má za Vůli vykopat novou odtokovou strouhu. Hroch ho pochválil slovy:

„Ten se ale činí.“, což Maďal – pohlédnuv na Vávrovy nohy – okomentoval: „Já bych spíš řekl, že se činí.“

10. den

Večer

Jsme s Nchotchi ve vlaku na prahu, jedeme pro Hrabošata. Chtěly jsme původně stihnout vlak v 15:13 z Velešína. Z tábora jsme vyrazily hezky s rezervou a šly svižně... A pak jsme si, asi dva kilometry před Velešínem, uvědomily, že na hodinách v kuchyni byl táborový čas. Vlak nám ujel. Nebýt hostinského z nedaleké hospody, který nám našel spojení, možná bychom nestihly ani ten rychlík do Prahy (naštěstí měl víc než půlhodinové zpoždění).

11. den

Už jsme zpět v táboře i s Hrabošaty (Jindra, Honzík, Tonda, Franta, Ondra a Gabča). Ve vlaku dost zlobili, za což si aspoň Franta s Jindrou vysloužili let do přehrádky.

Jsou tu na návštěvě Hrochovy rodiče s jeho bratrem Vašíkem, kterému jsou čtyři roky. Ještě než jsme s Hrabošaty přišly do

tábora, podíval se prý Splávek na malého Vašíka a vážným hlasem se zeptal: „A pojedou ještě nějaká další Hrabošata?“

12. den

Spala jsem v týpí u Hrabošat. Vstávali nechutně brzo, asi v šest.

Při výrobě ranní pohanky se Maďalovi podařilo udělat výbuch: zavřel do kýble společně horkou vodu a Eligo a zatřepal. Celá kuchyně a byla najednou bílá a on neví.

Nchotchi plní Tábornický stupeň Střelky. Zatím jí dělají problémy zvířata. Před chvílí přišla do kuchyně a zeptala se: „Veverka neklade vajíčka, že ne?“

13. den

V noci jsme se s Nchotchi snažily vzbudit Splávka, který měl jít ke křížku. Vytahly jsme ho ze spacáku, křičely mu do ucha, proplácávaly mu obličej, třásly s ním, ale pořád spal. Tak jsme mu nazuly boty a postavily ho doprostřed týpí, ale on padal na stranu a spal stále. Tak jsme ho zase zuly a uložily. Prý si nic nepamatuje, jen se mu zdály divné sny.

Po vodní bitce si Kryšpín užívá buchtolek

Zamyšlený indián Pat

Odpoledne jsme byli na borůvkách, jinak se lasuje, vyrábí z keramiky, připravuje kebab a zapaluje oheň třením dřev. (Za Kulem najednou přiběhl Kryšpín, volaje: „Kule, Kule, promiň, mně omylem chytl kus louky.“. Měl pravdu – bylo tam vypálené slušně velké kolečko.)

Dozvěděla jsem se, že předevcírem na hadí výpravě prý Splávek našel starý německý granát. Dle jeho slov to byl „velký válec s takovýma destičkami a nápisem ENDE ENDE“. Přinesl ho Hrochovi, drže ho za pojistku. Naštěstí se nic nestalo. Některý věci bych radši nevěděla.

14. den

Dneska je hezky, svítí sluníčko a je horko. (Kuleho přístroj hlásí „zataženo“.) Ráno jsme my Ještěrky letěly do přehrádky, protože jsme přišly pozdě na nástup. Teď se hraje IQ0.

Máme v týpí strašný smrad. Pod Čoččinou postelí zřejmě něco hnije, lítá tam spousta much.

Odpoledne

Odehrálo se pár soubojů na kládě (nad přehrádkou) a Sító. V kuchyni se teď strouhá mrkev. (Zvláštní – na jídelníčku je napsáno, že k svačině budou povidla.) Když jsem šla okolo, Nchotchi se tam zrovna hádala s Kulem, že jí nechce uznat do tábornického stupně daňka, kterého viděla v jedné zubčické zahradě. „Kule, tady v lese těch obratlovců zas tak moc neroste!“ argumentovala.

15. den

Tatouch upozorňoval, že všechny špinavý věci, co najde povalující se v táboře, bude schovávat. Maďal se zalekl: „Třeba moje nohy?“

Poobědvali jsme zbytky. (Týmy mezi tím vaří ze surovin, které nasbíraly během dopolední hrátky.)

Když jsem stála v kuchyni s Kulem a Hrochem, přiběhla najednou z lesa Všetečka, držíc v dlani chrobáka. A hned se obořila na Hrocha: „To's byl ty?“ Hroch pochopil vzniklou situaci a se smíchem se zeptal: „Kdepak jsi ho našla?“ „V zadní kapse kalhot!“ zněla odpověď. Hroch litoval, že to nebyl jeho nápad, ale zjistilo se, že si chrobáka do kapsy zřejmě strčila sama Všetečka, když v lese sbírala papírky od bonbónů.

Odpoledne

Tatouch mi schoval ešus! Nechala jsem ho špinavý v kuchyni jen pár minut a on mi ho vzal. Obešla jsem celý tábor, ale nikde jsem ho nenašla.

Později

Ešus pořád nemám.

Když jsem vešla do našeho týpka, uviděla jsem divnou věc: V bahně na zemi se kroutil spacák, z kterého čouhaly Čoččiny nohy. Po chvíli jsem zjistila, že Nchotchi vyndává film z foťáku.

Večer

Zjistila jsem, že Splávkův ešus je taky schovaný. Tatouch prozradil, že „hnízdí spolu“.

Včera měly hnízdo za zubříkem, dnes jsme je po dlouhé pátrací akci našli pod Kulecím týpkem.

Hrabošata se honí po louce. Zřejmě vymysleli novou nadávku, protože na sebe pokřikují „Ty ekzémé!“

Maďal si vyřezal píšťalku. Když ji Nid obdivoval, vysvětlil to Maďal tak: „No já jsem dlouho čekal na latrinu...“

16. den

Ráno. K snídani byly Tatouchovy pražené vločky. Nikomu moc nechutnaly – sníst jednu sběračku bylo poměrně těžké. Petra přišla za Maďalem, nebízejíc mu svou porci. Maďal se přemohl a se slovy „Že seš to ty...“ si vločky vzal. Kule se uraženě zajímal, proč si Maďal nevezl jeho vločky, načež on odpověděl: „Protože to nejseš ty.“

S plněním tábornického stupně má problémy víc lidí. Všetečka si stěžovala, že nemůže najít žádné obratlovce. „Já jsem dokonce vstávala dřív, abych viděla drozda!“ prohlašovala. Kule se jí otázel: „A kam jsi ho šla hledat?“ Všetečka: „No... vystrčila jsem hlavu z týpka.“ Kule: „A jak brzo?“ Všetečka: „No... na začátku budíčku.“

Indiánka Stonožka s bubnem

Dopoledne

Právě proběhla divadla. Týmy měly zahrát scénky o vedoucích, bylo to povedený. Nejlepší byl Vávra předvádějící Nchotchi. Snažil se napodobit její vlasy rozčuchanou hromadou žluté vlny, kterou si hodil na hlavu.

Večer

Maďal se pokoušel pískat na svou dvoj-píšťalku nosem. Docela mu to šlo.

17. den

Na rozcvičce se hrála škatulata a soutěž „Kdo první sní sto borůvek.“

Pak byl závěrečník. Týmy vyrazily s průvodci (Maďal, Kule, Kubula) a vezly si své věci na smycích (Ty se ale až na jeden začaly rozpadat po prvních 500ti metrech jízdy). Já a Nchotchi jsme šly zvlášť s Hrabošaty. Bylo horko.

Přes noc se to ale změnilo. Nastala nečekaná zima a pršelo. Týmy museli přespat na Sedlické louce a když jsme za nimi ráno přišli, Pat konstatoval, že to bylo skoro horší než Přežití, protože tam se aspoň musel starat jen sám o sebe.

18. den

Odpoledne byla sauna a večer závěrečný Slavnostňák. Celotáborovou hru vyhrál Service a Jéca. Z cen šly nejvíc na odbyt nože, i když ty větší Tatouch radši před Hrabošaty schovával.

19. den

V pět odpoledne jsme odjeli vlakem z Velešína. Cesta uběhla rychle – většina lidí byla nacpaná v kupé s Maďalem a kytarou.

Tak zase příště naviděnou.

Stonožka

Splávek s pomocným mlčícím klacíkem

Put'ák – Fagaraš

30. července – 9. srpna 2009

Účastníci: Pepin, Hluk, Srn, Vávra, Pat, Kule, Tatouch a Petr.

Z Prahy jedeme vlakem do Brašova. Cestou musíme přestoupit v Budapešti do povinně místenkového rychlíku Dacia z Vídně do Bukurešti. Je to klimatizovaný vagon. Nacházíme naše kupé, ale stále nám připadá v kupé nepatřičný zápach. Přineseme si z umývárny papírové ručníky a mýdlo a sedadla lehce omýváme a dosucha vytíráme ručníky. Hluk nachází utrženou záclonku nahoře na poličce pro kufry a chce sedadla utřít záclonkou. V tu chvíli je zdroj zápachu odhalen. Nějaký „cestující“ použil záclonku místo panapru a odhodil ji na poličku. Po tomto zjištění zběhale opouštíme kupé. Maďarskému průvodčímu dáváme čichnout k záclonce a odnášíme ji na toaletu. Do kupé se nakonec stěhuje náš krajan, cyklista, který nemá místenku. Nabízíme mu Věšákovu místenku. Věšák který původně měl jet nakonec nejel. Rodiče se obávali o jeho zdraví. Tuším, že ho bolelo na prsou.

Den první

Ráno projíždíme kolem starých německých opevněných vesnic. Petr nám líčí jak v jednom takovém kostele našli ještě zbytky slaniny ukryté pro případ války v opevněné věži. Kostel je obklopen kruhem stodol a umožňoval obranu vesnice před nepřáteli. V Brašově se snažíme zjistit vlak, případně nějaký autobus, který by nás dopravil k horám. Během našeho snažení si nás vyhlídl místní taxikář. Tatouch navrhuje odjet do Rucaru a zatím si odpustit vápencový masiv Piatra Craului. Taxikář nám nakonec sežene ještě jedno auto, abychom se dostali do Rucaru všichni najednou. Během cesty se dozvídáme jeho jméno. Je to George. Nikoliv ovšem tavyřšč (soudruh) Georg, ale mistr, her George.

Pat a jeho sněhulák

Cestou nám vykládá nějaké naučené historické informace o okolí ukazuje turistické pohlednice. Projíždí dokonce jakousi zkratkou přes fabriku. Chvilí máme obavu, že se nás chystá s pomocí dalších kumpánů okrást, ale nakonec jedeme dál. V městě Bran vypráví cosi o Drákulovi. Město bylo plné turistických atrakcí přichystaných pro turisty toužící dozvědět se něco o Vladu Tepešovi. Jak jsme přešli Bran dochází Georgovi zásoba informací o okolí. Pro jistotu si nechává od nás zaplatit za cestu. Na konci cesty by to z nás nemusel dostat. Je to rozený obchodník. Silnice se šplhá do vápencových kopců a zase klesá a znovu stoupá v nepřeborném množství serpentin. Ještě že tudy nejdeme pěšky. V Rucaru Georgovi dochází benzín. Jsme naštěstí na místě. Po chvíli přijíždí i druhé auto, jsme kompletní. Georg nám na sebe dává telefon. Prý pro nás klidně někam přijede, až se budeme vracet do Brašova. Opouštíme našeho taxikáře. A rozhlížíme se po obchodě potřebujeme dokoupit chleba.

Procházíme městem a jdeme proti proudu potoka. Rucar je dlouhý jak Lovosice. Konečně nacházíme po levé straně úzké údolí, v kterém by teoreticky měl vést modrý kříž. Značku však nenacházíme. U potoka dáme krátký odpočinek během kterého fotíme tesaříka pilunu a doplňujeme kalorie. Cesta dál vede podle potoka a je stále prudší. Po několika kilometrech je již potok neprůchodný a cesta se odpoutává od potoka. Plníme láhve vodou. Cesta je dost vyčerpávající. Po několika stech výškových metrech jsme konečně na hřebeni. Před setměním poblíž cesty stavíme stany. Máme výhled do kraje a tak vidíme monumentální masiv Piatra Craului.

Den druhý

Ráno nás budí zvědavá kráva. Stoupáme po hřebeni, ale počasí se zhoršuje, Před deštěm se ukrýváme do salaše. Bohužel nejčastějšími návštěvníky jsou zde krávy, a ty ani nenapadne chodit na záchod ven. Bahtohy proto věšme na stěny salaše. Škvírou

mezi trámy sledujeme vývoj počasí. Po kratší svačině je po dešti. A opět stoupáme směrem na Vífru Papusa (2391 m.n.m.). Jsme v cca 1500 m, když potkáváme samostatnou jednotku krav jdoucí proti nám po cestě. Doprovází je pouze ovčácký pes. Naposledy se kocháme pohledem na Piatra Craului. Nabíráme u pramínku vodu a scházíme k potůčku hledat místo na nocleh. Jsme již nad pásmem lesa.

Den třetí

Ráno balíme a vyrážíme na další cestu. V sedle pod kopcem Gradisteanu 1975 m. fotíme koně. Na nejvyšším vrcholu v. Papusa nás již zastihne mlha. Počasí je značně proměnlivé a tak za vrchem Batri-na malinko slézáme z hřebene a stavíme stany. Je zde i vydatný potok kde se někteří z nás myjí.

Den čtvrtý

Ráno již vidíme spojující hřeben (Mezea) mezi pohořím Papuša a Fagaraš, Tatouch

Bača se svými ovce

se nás snaží přesvědčit k návštěvě druhé části hor (Munti Iezerul). Nakonec se rozhodujeme pro původní variantu přejít hned teď do Fagaraše. Ještě navštívíme vrcholek hory Rosu (Červená hora 2469 m) Zatímco Hluk nachází na kopci starý mobil, Pepin raději neleze na kopec, ale snaží se projít traverzem úbočím hory. Až na malé odřeniny prochází trasu bez zranění. Stále klesáme, až v průsmyku Oticului 1860 si dáváme oběd. Jdeme po hřebínku Mezea dál. Pomalu se zatahuje. Raději opouštíme hřeben a scházíme co nejnižejí. Já s Pepinem stavím stan. Ostatní čekají na bouřku a ta za chvíli přichází a s ní vydatný liják. Náš stan se pozvolna zaplňuje :-)

Cestou dál nabíráme s Vávrou u potůčku pod námi vodu. Ostatní vyčkávat jestli vodu najdeme a nechávají se ožírat muchničkama, ale nakonec jdou dál. Táboříme na mokré louce nedaleko stanu jiné české výpravy. Muchničky se snaží nasytit se naší krví. Ještě, že máme moskytiéru.

Den pátý

Za zmínku stojí bílé květy konikorce, ale taky hledání pitné vody. Nakonec po několika pokusech nalzáme vodu na kraji planiny pod salaší, sice ne v korytě občasného potoka, ale objevujeme neznatelnou stezku, která se jakoby vrací zpět k jihu a zde ze skály vyvěrá vydatný pramen. Jsme zachráněni. Obědváme v sedle na hlavním hřebeni Fagaraše. Po obědě jdeme na západ směrem k Moldoveaneu nejvyšší hoře Rumunška. U místního refugia ve tvaru fotbalového míče se rozmýšlíme, kde budeme spát. Blíží se déšť a neradi bychom zmokli. Tatouch nás nakonec vytáhne k nedalekému plesu. V noci je pořádná bouřka a blesk střídá blesk a na nás se lejou litry a litry vody. Ještě, že nejsme někde na hřebeni.

Den šestý

Pepin se nabízí, že pohlídá stany zatímco ostatní se vydají na výlet bez batohu. Jeho nabídku rádi přijímáme. Chvíli ještě fotíme oprsklé drozdy Kvíčaly

Po nastudování mapy vyrážíme dál

a vydáváme se na cestu. Ještě musím vyfotit nějakou všudypřítomnou žabu a omějšalamounek. Ale to jsme již vysoko nad naším plesem a dole jsou vidět maličké 4 stany a snad je tam někde i Pepin. Naším vysněným cílem je Moldoveanu. HipHop a HopHop nás popohání, jenže my jejich vražedné tempo nedržíme a tak se Srn s Hlukem za chvíli ocitají vpředu a dohání je Vávra s Patem. Po čase se Pat zastavuje a vrací k nám. Začíná se měnit počasí a hoši neohroženě směřují k vytčenému cíli. Zůstáváme ležet na louce a sledujeme je dalekohledem. Je již zcela jasné, že cestu k Moldoveaneu není možné zvládnout a přitom se za světla vrátit ke stanům. Snad jim to dojde. Pozorujeme zástupy turistů proudících na nejvyšší horu Rumunška. Postupně začíná turistů ubývat, asi začíná přšet. Konečně se naše trio obrátilo na zpáteční cestu. Nečekáme a vydáváme se také nazpátek. Zpátky se rozdělujeme. Já s Patem jdeme kolem jezera Urlea a zbytek se jde podívat na kopce nad naším plesem. Pod jezerem objevujeme spousty sněhu a stavíme sněhuláka, kterého balíme do tašky, abychom kamarády nepřipravili

Odpočinek u rozcestníku

o krásný zážitek. Stavíme jim sněhuláka vedle stanu. Večer nás Vávra vyláká na borůvky. Rostou prý kousek nad stanama. Necháme se zblbnout a jdeme sbírat na skály borůvky. Je to vyčerpávající práce po nasbírání půlky hrníčku to balíme a já jdu vařit knedlíky. Nakonec máme docela dobré borůvkové knedlíky.

Den sedmý

Začíná focením masožravých tučnic (to je drobná rostlinka, ne zvíře). Tento den se vracíme po již známé cestě na východ. Cestou potkáváme baču s ovce- ma a přítulné oslíky. Jdeme docela rychle. Oběd si dáváme již na východním okraji Fagaraše. Blíží se nejakčnejší zážitek z cesty. Zatímco plánujeme cestu na vápencové pohoří Piatra Craului, Tatouch s Petrem se od nás odpojují, že půjdou schůdnější cestou a vynechají vápencové skály. Ofocujeme si mapu a půjčujeme ji Tatouchovi. Nám bude muset stačit ta ofocená. My ostatní Srn, Hluk, Pepin, Pat, Vávra a Kule se hned po jejich odtržení vydáváme po hřebínku k našemu cíli. Ale ouha, záhy zjišťujeme, že lesy jsou po vichřici značně zdevastované. Někde jsou nepronik-

nutelné polomy, někde již jen strašlivě rozježděné paseky po těžké technice. Co tu však téměř není, je banda hrochů (bandu rosu), tedy červená turistická značka. Blíží se večer a my omylem scházíme z hřebene dolů. Nalákáme s sebou i 2 rumunské turisty. Začíná pršet. Zjišťujeme, že se musíme vydrápat rozježděným bahnem do prudké stráně zpět na hřeben. Rumuni sprostě nadávají - anglicky - asi abychom rozuměli. Na vrcholu potkávají další nešťastnou dvojici turistů a vydávají se pryč z hřebene dolů. My se však nechceme vzdát vysněné Piatry Craului a, k jejich nelíbenému úžasu, pokračujeme dále po hřebeni. V jeden okamžik, kdy již je téměř noc, stavíme stan přímo na pěšině a těšíme se na návštěvu medvěda.

Den osmý

Medvěd nepřichází a tak ráno vyrážíme do deště. Je mlha a není možné se orientovat podle okolní krajiny. A jeжда, zase další polom. Na kopci objevujeme na stromě značku radujeme se - první značka za dnešní den. A zase polom a zase žádná značka. Do toho zase prší. A hele salaš, jdeme k ní a rukama nohama se domlou-

váme kudy na Piatra Crului. Ovčáci jsou docela milý lidé. Něco usilovně povídají. Jdeme dál. Zastavujeme se v opuštěné salaši vaříme polévku – obědváme. Kontroluje nás černý ovčácký pes. Původně jsme se obávali, že je to medvěd. Jdeme po hřebeni dál. Někoho napadá, že si zkrátíme cestu a obejdeme vrcholek po úbočí. Jenže cesta se na hřeben nevrací. Drásáme se do prudkého kopce po strašlivých 2 kilometrech jsme na hřebeni přímo u rozcestníku. Definitivně vzdáváme cíl cesty a po žlutém pruhu klesáme do údolí. Jenže ouha, je to ta cesta, po které jsme před chvílí stoupali. Dojdeme zase zpět na úboční cestu, ale bandu galbenu nikde. Klesáme tedy dolů volně terénem. Zase prší. Svah je čím dál prudší. Začínají zde skály. Musíme postupovat potokem. Potok se mění ve vodopád. Prolézáme tedy těmito prudkými stupni. Hlavně, aby to bylo průchodné. Jsme zachráněni, prošli jsme! Objevuje se cesta a spád se zmenšuje. A je tu již hlavní cesta. Svítí sluníčko. Sbíráme ryzce, které večer osmažíme. Procházíme osadou Plaiul Foi. Bydlíme na pastvinách u ovčáckých psů. Během vaření nás sledují a hlídají. Dáváme jim zbytky jídla. Hlídají nás i v noci. Leží vedle našich stanů. Nebojíme se, že by nás napadli medvědi. Máme přeci celou smečku poctivých hlídačů. Má to však háček, každou chvíli se totiž něco na pastvinách děje. Rozštěká-li se jeden pes, přidají se všichni, včetně těch našich hlídačů. A tak nám štěkají téměř u ucha.

Pepin šel zkratkou a teď čeká na ostatní

Den devátý

Ráno stačí dojít na vlak. Naposledy se kocháme pohledem na majestátní vápencové kopce. Před Zarnesti nacházíme záhadnou stavbu (Pepin mi dluží ještě za sázku čokoládu:-) Vsadil se, že budova je polorozestavěná a je přikrytá plachtou. Nebyla! Ta ošklivost byla již hotová a měla šindelovou střechu. Byla to nějaká avantgardní architektura za peníze EU. Sídlila tam zřejmě správa národního parku Piatra Craului. Na nádraží nepotkáváme Tatoucha, který šel pohodlnější cestu s Petrem Příbylem. Divné. Pepin suší oblečení. Místní štěňata jedí kus unaveného máslo, co nám zbývá. Nádraží se začíná plnit cestujícími a tak uklízíme sušící se věci. Za poslední Leu si kupujeme 6 lístků do Brašova. Vlak již téměř odjíždí a doráží Tatouch s Petrem. Ve vlaku soukromé železniční společnosti, nám popisují svou jednodušší cestu. Po našem rozchodu vyrazili po krásné vysekané cestě do lesa. Bohužel tato cesta po několika kilometrech končí v největším hustníku. Je vyloučeno pokračovat dál proto se vrací na náš hřebínek a jdou vlastně naší cestou.

Jak to viděli ostatní – puťák Fagaraš

Den šestý – Hluk

Na tento den jsme naplánovali jednodenní bezbatohový výlet, jediným problémem, který se však okamžitě vyřešil, bylo, kdo pohlídá batohy v našem základním táboře. K této činnosti se přihlásil velmi ochotně Pepin, za což jsme byli všichni vděční. Ráno jsme posnídali, někdo musli, já (Hluk) se Srnem naše supertrvanlivé záviný z Normy a Kule s Pepinem delikátní ovesnou kaší. (Kule, prosím tě oprav mě kdyžtak, s tou kaší si nejsem moc jistej :)) Pak jsme sbalili nějaké to jídlo, pití a pár kusů oblečení a vyrazili jsme z údolíčka, ve kterém jsme nechali Pepina na pospas medvědům, bačům a ostatním zjevením, které se v rumunských horách vyskytují.

Nejprve jsme museli vystoupat strmý sráz z tábora na hřebínek, a pak jsme pokračovali s malými přestávkami po hřebeni. Cílem naší výpravy byl nejvyšší vrchol rumunska Moldoveanu, který jsme měli možnost spatřit v dáli při naší první přestávce, ale nikdo si nebyl úplně jistý, která z hor v dáli je právě Moldoveanu. Hřeben, po kterém jsme šli, mi přišel velmi zajímavý, poněvadž z jedné strany spadl svah velmi příkrou a vysokou skálou dolů do údolí, což se stalo jedním z mnoha objektů focení Kuleho a Srna, který zanedbal na těžkou zrdcadlovku a vzal s sebou svůj digitál.

V jednom sedělku byli také tři oslí, kteří se nechali vyfotit a nakonec i pohladit.

Cesta šla většinou přes vrcholy hor, takže velmi rychle spadala a pak zas stoupala. Společně s pozdějším odchodem z tábora jsme v čas oběda nebyli tak blízko cíle jak jsme očekávali, ale jelikož pár z nás (já, Srn a Vávra) projevilo zájem se na nejvyšší horu dostat, Kule měl plán navštívit blízký lakul a Tatouch měl také jiný plán, tak jsme se rozdělili na tři skupiny. Naše tříšlená skupina vyrazila nejvyšším možným tempem (tzkv. Maďalovým tempem) směr Moldoveanu, ačkoliv nám cesta ubíhala a měli jsme ještě dost sil, tak jsme se rozhodli na posledním vrcholu před cílem obrátit. Tížil nás čas, začala se zatahovat obloha a riskovat bouřku na nejvyšším bodě v Rumunsku by asi nebylo to pravé ořechové. Cestou zpět byly mraky velmi nízko a přelévaly se přes hřeben hor, takže jsme často viděli jen na krok před sebe. Po nějaké té době strávené chůzí po hřebenu jsme potkali skupinu Tatoucha, který si hověl v trávě a pozoroval naši cestu zpět dalekohledem.

Nato jsme se všichni začali vracet do tábora.

V táboře nás očekával Pepin, který se radostně dožadoval odměny od Kuleho za to, že mu nesnědl jeho čokoládu, kterou našel ve stanu. Pak jsme ještě na stráni sbírali borůvky, někdo do pusy, někdo do hrnečku na knedlíky. Zatímco ostatní sbírali borůvky, Vávra neustále hledal místo, které spatřil cestou dolů, kde podle něj bylo více borůvek než jinde. Bohužel to místo ale nenašel, takže jsme posbírali, kolik jsme potřebovali, na chudších keřících. A šli jsme zpátky do tábora, kde jsme si udělali večeři. Jelikož
Tatouch

Zvědaví oslíci

prohlásil, že jedna paní na běžkách říkála, že „některé cíle mají zůstat nenaplněny, aby bylo pro co žít“, tak jsme všichni usínali s klidnou hlavou, i když se nám na Moldoveanu nepodařilo dosáhnout.

Hluk

Den sedmý a osmý – Pat

V noci začalo pršet a vydrželo to až do deseti ráno. Většina z nás to využila jako záminku pro to, abychom vyšli až po dvanácté. Srn s Hlukem se rozhodli, že za trest budeme obědvat až kolem třetí, což se nelíbilo Tatouchovi (zatímco my jsme se příjemně najedli v sedle, on si vybral jako místo oběda větrný vrchol přímo nad námi, který byl sice stejně daleko, ale zato méně pohodlný). Po další hodinu jsme ho neviděli, protože svým tempem napodoboval předchozí výkony Srna a Hluka. Mezitím jsme nabrali vodu ze studánky. Když na nás konečně počkal, dopřáli jsme si chvilku plánovacího odpočinku. Tatouchovi bylo proti srsti spát v NP (nebo jak je to v Rumunsku) Piatra Kraiului, a tak jsme se s ním a Petrem u jednoho rozcestníku rozloučili. My (Kule, Pepin, Srn, Hluk, Vávra a já) jsme zamířili na Piatra Kraiului po „bandě hrochů“, zatímco oni měli v úmyslu někudy sejít do údolí a vápence obejít. Naší skupině se po chvíli podařilo zabloudit společně s dvojicí Rumunů. Naštěstí jsme cestu zase našli a po necelých dvou hodinách organizovaného bloudivění v polomech jsme postavili stany. Nikdo kromě Kuleho a Pepina nevařil, protože už bylo

moc pozdě. Pepin si nařídil budíka na šesťou, tak uvidíme, jestli vstane.

Pepinův budík bohužel fungoval, a tak jsme byli vzbuzeni vytahováním kolíků. Po chvíli jsme se nasnídali, sbalili si a sebestě vyrazili po správné cestě. Tu se nám dařilo asi každý kilometr ztrácet, takže jsme postupovali závratně pomalou rychlostí. Kule se vzdal plánů na zdolání Piatra Kraiului, protože bychom to nemohli stihnout. Brzy začalo pršet, a tak jsme se naobědvali v jedné suché salaši. Uvařili jsme čaj, Kule s Pepinem a Srn s Hlukem dokonce jídlo. Když jsme vyšli, pořádku lilo (pro všechny kromě Pepina to nebyl moc velký problém). Po chvíli jsme ztratili značku trvaleji. Kus cesty jsme šli po nějaké cestě, ale když zmizela na kraji louky, mírně jsme znervózněli. Rozhodli jsme se vylézt na hřeben – a tam byl rozcestník! Kule si ho z různých úhlů zdokumentoval a potom jsme vyrazili na cestu plní naděje, že už za dvě hodiny dorazíme do Plaiul Foi. Nebylo tomu tak. Značku jsme ztratili po sto metrech. A po hodině jsme spadli k potoku (a to doslova, protože k němu vedl téměř kolmý sráz). Věděli jsme, že se po tom potoku bezpečně dostaneme na silnici vedoucí do Plaiul Foi, ale co je to platné, když stojíte po kotníky ve studené vodě a snažíte se nespadnout tam celí.

Asi v půl šesté jsme se triumfálně dobrodřili k silnici, kde jsme nasbírali houby a pokračovali dál. Za Plaiul Foi jsme potkali místní gang psů. Chvilí to vypada-

Sněhulák hledí do dáli

Pat odpadl a čeká na Kuleho, Tatoucha a Petra

lo, že se do nás pustí, ale pak dali přednost rvaní se mezi sebou. Po domluvě s bačou jsme si postavili stany u louky nad silnicí a ochočili si místní psy. S Vávrou jsme uvařili asi pět kilo milána se salámem (tohle doma nezkoušejte), zbytky nasypali psům (ti nás ze samé vděčnosti celou noc hlasitě hlídali) a šli jsme spát.

Pat

Den osmý – Tatouch a Petr Příbyl

Ráno osmého dne cesty nás zastihlo rozdělení – předcházející odpoledne si Kule a spol. předsevzali zdolat během půl druhého dne vápencové bradlo Piatra Craiului, Tatouch a Petr chtěli sestoupit na místo společného srazu lesy a údolímí fagarašského předhůří. Společně setkání domluveno na sobotu, před odjezdem vlaku v 15 hodin na nádraží v Zarnesti.

Po rozdělení jsme se utábořili mezi stromy na jednom z paloučků u cesty na hřebínku pod Viful Comisul. Postavili jsme stan, zažhnuli vařič a Tatouch (aby z cviku nevyšel) rozdělal oheň, jímž jsme plašili bodavý hmyz a spálili v něm i „dárčky“, co z ruky odpadly předchozím zde odpo-

čívajícím. Do deštivé noci nás vyprovodili koně, kteří se mezi námi najednou objevili a pásli se kolem až do rána.

Páteční ráno bylo sychravé, doprovázené přeháňkami, které se v pozdním dopoledni změnilo v trvalý déšť. Čekalo nás hledání cesty, již jsme chtěli přes Vacarea Mare a Vacarea Mica přejít k Viful Tagla a dolinami severně od Plaiul Foi a k říčce Fierului a podél ní do Zarnesti. Po snídani jsme se tedy vrátili zpět k rozcestníku pod Vf. Comisul, u nějž jsme se večer před tím rozloučili s Kulem a ostatními. Za mírného deště a mlhy jsme pátrali mezi trávou a klečí po známkách nějaké stezičky na protější hřeben. Celkem marně. Až pak při dalším návratu k rozcestí si Tatouch všiml, že směrovka s čerstvým údajem o cestičce k prameni je přemalovaná a pod nátěrem jsme vytušili názvy kopců v hledaném směru. Vykročili jsme proto doufajíce ve správnou cestu. Volili jsme ještě na dalším rozcestí, kde sice nebyl v našich mapách inzerovaný „nás“ barevný trojúhelník (správně řečeno byl, ale vedl prokazatelně jiným směrem), což ale nebylo s místním „svobodným“ přístupem ke značení zas až tak překva-

pivé. Nenechali jsme se zmást a vytrvale pokračovali vpřed vedeni žlutým trojúhelníkem. Spěchali jsme, povzbuzeni známkami čerstvě upravované cesty. Ne však dlouho. Brzy nás zastavila zarostlá paseka. Značka nalezená na několika pahýlech mezi zbytky polomu nás přivedla do jejího středu, odkud nezbylo než prodírat se zpět: mokrá tráva do pasu, dešť a mlha, viditelnost třicet kroků. Učinili jsme celkem marný pokus najít správný směr hledáním na okrajích, ale bez úspěchu. Naším chvilkovým útočištěm se stala opuštěná a vybydlená salaš, která se vyloupila v mlze před námi. Neváhali jsme a nastěhovali se, pobědvali, částečně oschli a pořád věřili, že mlha se přece jen trochu zvedne a budeme pokračovat značenou cestou. Nestalo se však. Tísňeni časem a nejistotou, kde přesně mezi několika hřebínky stojíme (terén byl nepřehledný a chybné uhnutí ze směru by znamenalo fatální prodloužení cesty přes hory a doly), jsme se rozhodli vrátit zpátky na známou cestu pod Vf. Comisul. Chvilku to však trvalo, protože stezka po níž jsme přišli se za těch pár hodin změnila k nepoznání: voda na úzké pěšince stála téměř všude; jen koně a pasoucí se krávy, které jsme dopoledne opustili, jsme našli na místě.

Od osudového rozcestníku jsme už pokračovali po hlavní cestě, červeně

Polodivoký kůň

Vífru (hora) Godeanu

„bandě hrochů“, a cestou spekulovali, jak se daří ostatním. Naše zvědavost rostla každým okamžikem, neboť tato předpokládaně neproblematická trasa se stala na prudších sestupech báječnou klouzačkou a zpestřily ji nejméně dva řádné polomy, v nichž (a kolem nichž) jsme neúplně snadno hledali správné pokračování. K tomu přispěly i dřevorubecké značky na stromech – v prvních chvílích se zdálo, že by mohlo jít o jakési náhradní vyvedení z polomu (nostalgici si vzpomenu na Setonovy perokresby značení „zálesáckých“ cest ze starých příruček). Opak byl ovšem pravdou... Vypadalo to, že cesta je polom a bláto – nicméně nás v neočekávaný okamžik mezi polomy z podrostu náhle překvapili tři Češi; jeden znal Tatoucha z oddílového sportování – pak že svět není malý. Kuriózní byla otázka, jak to vypadá na chatách (rozuměj plechových nouzových útulnách; dvě jsme viděli a naše srdce nezahorela) a co se tam dá koupit. Po báječném týdnu mezi skalami, ovce a muchničkami, lidmi rušení jen místy a střídmě, jsme tomuto bezelstnému dotazu úplně nerozuměli...

V pozdním odpolední (dešť už ustal) jsme se rozhodli neriskovat nejistou stezku a sejít dvou set metrový svah přímo k potoku Lerescu a údolím pokračovat k Plaiul Foi a Zarnesti. Vyzkoušeli jsme tak při tomto putování naposledy svá kole-

na, která během prudkého klesání prožila všechny slasti takové cesty a stanuli v údolí. Vozovou cestou, občas přerušenu polem nebo následky divoké vody jsme šlapali pod téměř již vyjasněnou oblohou až za polozničenou Cabana Rudarita (bývalá hájovna). Kdysi idylické místo s roubeným stavením obklopovaly neladné příbytky a karavan lesních dělníků s rodinami. Po půl hodince cesty jsme pak nad bočním přítokem hlavního potoka našli místo na stan a klidný spánek. Nerušily ho příliš ani dacie převážející místní do hor a zpět, ani stádo ovcí, ani ranní nákladáky se staženým dřevem.

Den devátý

Slunečné ráno. Po obvyklých procedurách jsme vyšli k Plaiul Foi. Během pochodu jsme ještě sušili stan a další, co zbylo ze včerejšího lijáku a v mezičase kultivovali své zevnějšky na pokud možno konvenční úroveň. A pak šlapali rozšiřujícím se údolím kolem posedávajících skupinek víkendových výletníků a narůstajících známek „civilizace“: travnatých plácků s vypálenými ohništi a nepostradatelnými závěje-mi PET lahví, papírů a igelitek. Takto formování prošli jsme Plaiul Foi s kempem a kvapně postavenými chatkami nabízejících ubytování, jejichž tvary a často i velikost byly nepřehlédnutelné...

Petr Příbyl

Jezero Urlea

Za Plaiul Foi byla cesta široká, uježděná osobními auty a nákladáky. Míjely nás ojeté mercedesy, vozíky tažené koňmi a oslíky, všudypřítomné taxíky i nesmrtelné vraky dacií. Pochod po poměrně frekventované a prašné komunikaci unavoval, nicméně jsme odmítli několik nabídek ke svezení a spěšně se naobědvali ve stínu posledních stromů.

Nehledanou exkursi po aktuálních výbojích rostoucí rumunské prosperity korunovala na dohled od Zarnesti poněkud bizarní stavba nového sídla Správy rezervace Piatra Craiului. Barák na způsob organické architektury spadlý ve své úžasnosti do placaté roviny snad přímo z fondů EU (pro šťoury: návrh velmi vzdáleně připomíná novou krkonošskou Výrovku, která je ovšem slušně usazená v krajině). Po tomto zážitku nebylo pochyb: některé „západoevropské“ zkušenosti nelze rychle přeskochit, ať se to už týká stavění, úprav krajiny, regulace horských potoků, jakýs takýs ostych při vytváření a vyhazování odpadků... (ačkoli v tom posledním rozdíl spočívá možná jen v dovednosti odpadky „lépe“ vyhodit:-))

Poslední stovky metrů k Zarnesti vedly rovnou a vytlučenou prašnou cestou s alejí rozpadajících se betonových kandelábrů. V tetelícím se vzduchu jsme dosáhli cílového místa. Na nádraží na druhém konci města jsme byli pět minut před odjezdem

V zajetí ovčáckých psů

vlaku. Kule a spol. již spokojeně ošoupávali pohodlné sedačky vagonu.

Vlak nás odvezl do Brašova. Tři hodiny času, které nám zbyly před přestupem na rychlík do Budapešti jsme využili každý po svém: k nákupům a lenošení nebo k rychlé návštěvě starého města, historického Kronstadtu. Tato námaha (střed je vzdálen od nádraží téměř dva kilometry) ovšem stála za to. Město Brašov / Kronstadt / Corona založili pod ochranou Řádu německých rytířů na historické komunikaci mezi Valašskem a Sedmihradskem na přelomu 12. a 13. století německí kolonisté. Je strategicky situováno mezi dvěma kopci a dodnes je obklopují zbytky hradeb s věžemi. Jako významnou bránu do Sedmihrad (a potažmo Evropy) Brasov opevňoval a střežil mimo jiných také krutý Vlad III. Napichovač, hrabě Drákula, který zemřel roku 1476 při obraně Valašska proti Turkům.

Střed města tvoří velké trojúhelné náměstí lemované středověkými domy s výstavnými barokními a klasicistními

fasádami a s renesanční radnicí uprostřed. Prosperitu obyvatel a města ve středověku a raném novověku pak dosud dokládá nedaleký luteránský gotický „černý“ kostel – Biserica Neagra – nazývaný tak po požáru roku 1689. Město tehdy zapálili rakouští vojáci, kteří Kronstadt obléhali a dobyli z rukou Turků. V upraveném

Vávra a Hluk na vrcholu Papusi

Braşov

interiéru kostela jsou zachovány původní exteriérové kamenné sochy převážně z 15. století, pozdně barokní malované a vyřezávané měšťanské lavice, ohromné novogotické varhany a soubor orientálních koberců, poukaz na čilý obchod mezi osmanskou říší a křesťanskou Evropou, zprostředkovávaný místními obchodníky. Nedávnou minulost Rumunska pak

vyjevují rozpadající se domy z let padesátých a šedesátých (město se jmenovalo v té době Orasul Stalin), moderní paneláky Ceauscovy éry a také památník několika desítkám Braşovanů, zastřelených komunistickou policií při demonstraci 23. prosince 1989. Dnešní město ukazuje přívětivější tvář: opravená průčelí historických budov, upravené parky s dětskými hřišti, pěší zónu v centru, restaurační stoly stíněné ovšem „západáckými“ potíštěnými plachtami na ulicích, nákupní centra, a mezi tím turisté – Japonci, Francouzi, Italové, Němci... Češi :-))

Bez cestovního překvapení nezůstal odjezd, nicméně jsme z Braşova v pořádku odjeli – správným vlakem v nesprávný čas (aktualizovaný odjezd ohlášen o půl hodiny dříve než udával náš jízdní řád), ale zato s téměř hodinovým zpožděním, takže se to víc než vyrovnalo.

Tatouch a Petr

Koňský povoz na závěr

Podzimní voda II. – Lužnice

25.–28. září. 2009

Sešli jsme se ve Vršovicích. Ve vlaku jsme prý s Pepinem vyprávěli vtipy na celý vagon, ale já si myslím, že jen na tu část, která poslouchala. Vystoupili jsme v Majdaléně, kde jsme se utábořili v kempu a šli jsme spát.

Druhý den ráno si Pepin opravil loď. Maďal pro svůj dobrý pocit zaplatil i za minulý pobyt v kempu. Pak jsme šli pro loď. Asi v té době přijel Sova, který hrál překvapeného, že nejedeme na cyklovýpravu, ale nakonec se s tím smířil. Bylo nás asi patnáct kotrčníků, což byl na počet lodí trochu těžko řešitelný stav. Maďal se Sovou tedy utvořili loď s oboustranným pohonem, která okamžitě zmizela kdesi vpředu. Před polednem jsme se napojili na Novou řeku a asi hodinu potom jsme se naobédvali a zahráli si frisbee. Po obědě následovalo pár km oleje a rybník, na kterém kdosi objevil nepopsatelnou látku. Projevovala se mírnou slizkostí, a tak samozřejmě všechny zajímala. Následkem toho bylo celkem dlouhé soulodění, během kterého Maďal hrál na kytaru. Večer jsme se utábořili a šli jsme spát.

Ráno jsme vstali celkem brzy. Maďal se Sovou se pokusili vyrobit veslici, ale nakonec toho nechali. Hned ráno nás totiž čekala mělčina, na které obě vesla málem zlomili. Obédvali jsme na místě, kde se před rokem málem ztratil Gandalf. Následoval jez, který jsme přetahovali a kde jsme nasbírali nějaká jablka (moc jich nebylo).

Ilustrační foto: uhodnete, z jaké vody pochází?

Odpoledne jsme si užili vodní bitku. Po ní se Pepin cvaknul způsobem osvědčeným z první vody, což bylo zavěšení za větev. Večer Maďal dostal chuť na kompot, a tak si doběhl pro jablka a švestky, které rostly u vesnice asi 3 km daleko. Někdo našel houby, takže zavládl jídlomor. Pak se hrálo na kytaru a šli jsme spát.

Ráno proběhlo blahopřání Maďalovi k 28. narozeninám 28. září. Potom jsme zastavili u jezu a Kule, Petra, Maďal, Sova a Hroch šli pro jablka a švestky. Protože ostatní jeli dál, já jsem zůstal hlídat loď. Jablek a švestek byl plný loďák (naštěstí se nenaložily k nám). Jelikož jsme měli špatnou představu o tom, jak rychle musíme jet, tak to Maďal se Sovou vzali trochu moc vážně a Sova pak podle toho vypadal. Ostatní na nás počkali u dalšího jezu, u kterého byla houpačka do vody. Odtud už jsme pomalu zamířili do Veselí. Pro loď přijel Kubula. Ve vlaku došlo ke konzumaci Maďalova dárku a několika jablek.

zapsal Pat

Podzimní tábor – Gruna

28.10.-1.11.2009

ROZDRAK

Vánoční kec a Stromek na Poradní skále

18.–19. prosince 2009

Na vánočním kecu se nás sešlo mnoho... Dokonce přijel Vávra z Anglie a Magda z Finska. (Dobře, možná se do Česka nevrátili jenom kvůli kecu, ale kdo ví...)

Proběhlo několik kol cukroví a pak začala volba přemysla. Bylo to napínavé... Do finále se dostali Věšák (podporován převážně Krokodýly) a Všetečka (pro ni zase prý hlasovaly hlavně Poštovky). Po druhém kole si je Kubula pozval k sobě a pak oznámil vítěze hlasování: Všetečka je novou přemysliní.

Potom už pokračovala volná zábava, já jsem jela domů (mimo jiné pro krojovku, kterou jsem druhý den stejně zapoměla).

Na Stromek jsme vyrazili zpozděným vlakem z Vršovíc. Přečetli jsme si legendu o Golemovi, ti menší se pak rozdělili do tří družstev a dozvěděli se, že budou soutěžit právě o Golema.

První zastávka naší výpravy byla jeskyně – zde byla schovaná mapa napovídající, kde se hledané hliněné monstrum nachází. Prolézání tunelu ve skále si asi užili všichni kromě malého Honzíka, který svůj názor na tuto atrakci projevoval středně hlasitým řevem.

Vydali jsme se dál – k cíli naší cesty, k Poradní skále. Les byl plný sněhu, v němž Terry radostně skotačila, a byla celkem zima. Další zastavení způsobil potok, který jsme museli překonat. Byl z části

Pohyblivý obraz – Josef s Marií shánějí nocleh

Tak kde je ten Ježíšek?

zamrzlý, ale led nebyl zrona pevný. Sledovala jsem Alfonse, jak přes vodní tok převádí svůj tým, načež jsem se taky pokusila dostat na druhý břeh. Bohužel se mi to nepovedlo tak, jak bych chtěla. Chvilí jsem stála na bezpečně zamrzlém místě a rozmýšlela se, kudy dál, když se pode mnou najednou ono bezpečně zamrzlé místo prolomilo.

Koupel nohou nebyla příjemná, ale Alfons měl naštěstí náhradní kalhoty a půjčil mi rovněž ponožky. Trochu se namočil i Kubula (když pomáhal ostatním přejít) a možná ještě někdo, za chvíli už jsme ale byli v cíli a v ohništi vesele plápolal oheň.

Pak pokračoval boj o Golema. Týmy skládaly zprávu z lístečků rozmístěných po lese, vyhýbajíce se při tom hlídačům. Nejrychlejší byli nakonec žlutí - získali šém jako první a mohli si „oživit“ perníkového Golema. Prý byl dobrý.

Potom se ozdobil stromeček, Maďal v korunách stromů otrhal nějaké jmelí, zazpívalo se pár koled... (včetně reklamy na hudební nástroje, kterou kdosi pokládal za další sloku „Štěstí zdraví, pokoj

svatý“) ... a pak hurá na dárky! Když jsme si dostatečně prohlídli, popřípadě snědli, co nám bylo naježeno, byl pomalu čas odejít.

Na závěr se ještě Olda stihl důkladně pořežat o sklo (neboli rozbitý dárek pro Hypa), ale nesl to hrdinně.

Při čekání na vlak jsme si zahráli Hu a pak Trojnožku. Na Vršovcích se ještě rozdalo jmelí a kartičky, následovalo kolečko a rozchod domů.

Stonožka

Zimní tábor na Libíně

26. prosince–3. ledna 2010

Na Zimák jsem přijela v neděli dopoledne. Ani jsem nešla do chaty – veškerá zábava se odehrávala na pár metrů vzdáleném zamrzlém rybníku. Byli tu: Srn, Hluk a Pepa – zrovna si nazouvali brusle, Maďal a Sova, kteří právě upravovali hrací pole pro hokej, Plác a Tatouch – vyrábějící kameny na curling, dále všichni Horácovci, Nchotchi a Service, Věšák, Bobeš a Kule, který ale vlastně tady na rybníku nebyl, protože jel někam zkusit štěstí s běžkami.

Pustili jsme se do hokeje. Ne všichni sice disponovali bruslemi, hokejek ale bylo dost a zmrzlou žábou místo puku jsme taky nemuseli hrát. Když jsme se dostatečně vyblbli, čekal na nás v chatě výborný oběd.

Po jídle jsme se já, Věšák, Nchotchi, Horác, Máša a Maďal vydali na Libín – Maďal tu totiž předtím potkal o barák opřené jasanové lyže a chtěl je od majitele vyprosit, případně i odkoupit. Na mé podotknutí, že má přece doma jasanůk minimálně dvoje, se ohradil: „Ale ne předválečný.“

Prošli jsme se tedy k rozhledně, Maďal se zašel zeptat na lyže, ale nepochodil. Prý „v žádném případě nejsou na prodej“. Já Nchotchi a Věšák jsme si ještě vyběhli nahoru na rozhlednu, podívat se na krásný západ slunce.

V chatě se pak za svitu petrolejky vyměňovalo obilí za dřevo, ovce za prasata a podobně – zkrátka hlavním programem večera byly jako vždy hry. Maďal se Sovou zahráli na kytaru. K večeri uvařili Pytlíci brkaši, na jejíž konzistenci padlo pár vtípů

Maďal se Stonožkou se připravují na zápas

Hluk zkoumá pevnost ledu

ných poznámek. Také se vrátil Kule, který sice běžky ani nenazul, zato ale viděl spoustu lesní zvěře.

V pondělí jsme se rozdělili na bruslaře a nebruslaře. Bruslíčí skupina (jmenovitě já, Maďal, Sova, Bobeš, Srn, Hluk a Pepa) šla vyzkoušet pevnost ledu na Lipně, nebruslíčí většina vyrazila kamsi na výlet. Lipno bylo přes všechny obavy pěkně zamrzlé. (Jenom Tatouch si dělal legraci z Hadů, kteří říkali, že se jdou k vodní nádrži jenom trošku kouknout, ptaje se jich, jestli se nejdou spíš trošku koupnout.)

Led byl minimálně 10 cm silný. Jen jednou – když do něj Maďal dělal sondu nožem, se ozvala rána a ledová plocha praskla, nic víc se ale nestalo. Jeli jsme z Nové Pece do Hůrky, asi 15 km.

Pěší skupina se vrátila stejným vlakem jako my. Ovšem až na Horácovce, kteří se z výletu začali vracet dřív než ostatní, strachující se, že nestihnou vlak. Jejich obavy se vyplnily, a tak do chaty dorazili několik hodin po nás.

V úterý vstalo pár odvážlivců na ranní vlak směr (opět) Lipno. Tentokrát jsme s sebou měli i několik párů běžek a hokej-

ky. Odehrálo se tedy pár hokejových zápasů a běžkařských výprav po zamrzlé ploše. (Prý to bylo fantastické.)

Na závěr přišla vyzkoušet led i skupina cizích hokejistů. Vyzvali nás na přátelský souboj, jehož výsledek si nepamatuju, ale bylo to velmi napínavé. Pak jsme už museli na vlak. Ve Volarech se šla část lidí čachtat do bazénu a zbytek běžel na autobus do Sedla, kterým jsem já pokračovala zpět do Prahy.

zapsala Stonožka

„Moje!“ Honzík a jeho dort

Vyzvědači aneb boj o vynález zkázy

9. ledna 2010

Ani tuhý mráz a hromady sněhu nás v sobotu 9. ledna 2010 neodradily. Na osmdesáté výročí Foglarovy hry Vyzvědači se sjelo téměř 40 hráčů a spousta vedoucích, což jsme v takovém počasí opravdu nečekali. Svou přítomností nás poctil dokonce oddíl Zlatý list, jehož členové přicestovali až z Dobříše. Dále bylo možno vidět bojovníky z řad Draků, zahrát si přišly i další oddíly ČTU, a to Boltuka, Káňata, Roj (Modrý kruh), Vyšehrad a Spartakovci.

To sobotní ráno jsme se najednou všichni ocitli v minulosti, na přelomu 19. a 20. století. Velký vynálezce Ing. Prokop vymyslel stroj, který může změnit budoucnost. Nikdo netušil, co je ten pekelný a zároveň úžasný vynález zač. Pánové Křížík, Edison, Tesla a Einstein se ale rozhodli plány za každou cenu získat...

Začala zběsilá honička za roztrhanými kusy Prokopova plánu. Spletité a svažité uličky sídliště Spořilov daly malým zvědům pořádně zabrat. Všichni ale statčeně bojovali v nekonečných bílých závějích až do úplného vyčerpání...

Legenda

vyprávění Ing. Prokopa

Sedmého ledna se mi podařilo to, k čemu směřoval celý můj dosavadní život. Dlouhou dobu jsem sbíral informace a poznatky, setkával se s mnoha učenými muži, naslouchal jejich radám a posledních několik měsíců myslel jen na jedno – aby mé plány byly přesné a aby přístroj fungoval. A konečně, po letech tvrdé práce (a díky vydatné

pomoci mých spolupracovníků), stál dokončený výtvar předem mnou.

Byl jsem si jistý, že mé jméno vejde do dějin. Sedmého ledna budou oslavovat lidé po celém světě! Vždyť díky mému vynálezu se lidská společnost zcela promění! Informace se budou šířit závratnou rychlostí, vše bude možné si prohlédnout na vlastní oči! Úplně vše! Lidé přestanou cestovat, protože už to nebude potřeba, přestane existovat pošta i noviny! Můj přístroj vše bez problému nahradí!

Ano... to jsem si myslel... Naštěstí jsem si na poslední chvíli uvědomil i zápornou stranu takové budoucnosti. Lidé nebudou toužit po získávání vlastních osobních zkušeností, budou jen sedět před obrazovkou a tupě přijímat to, co jim zařízení přinese. Člověk přestane toužit po osobním kontaktu s někým jiným, bude mu stačit jen vidět ostatní lidi ve zmenšené, přístrojem předložené podobě. A nejmíc mě vyděsila představa

Vynálezce Tesla

celých rodin, které jen hodiny a hodiny sedí před obrazovkou a vlastně už ani nevědí, že za zdmi jejich domu je opravdový živý svět.

Na tyto myšlenky mě přivedli moji skvělí spolupracovníci a zaměstnanci a já jsem jim za to nyní neskonale vděčný. Společně jsme se tedy rozhodli zařízení rozebrat. Plány jsem však nosil stále u sebe, nebylo pro mě lehké se s nimi definitivně rozloučit... Až později jsem pochopil, jak obrovská to byla chyba.

Devátého ledna byl pro mě až neuvěřitelně špatný den. Do mé dílny přišli někteří mí vědečtí kolegové – pánové Křížík, Edison, Einstein a Tesla. Čert ví, jak se dozvěděli o mém vynálezu. Či snad se sami dovrtípili? Přesvědčovali mne, abych přístroj znovu zprovoznil, tvrdili, že to bude pro celý svět obrovská výhra, slibovali, že mi pomohou vylepšit některé jeho vlastnosti, prý by snad šlo dokonce vysílat barevně! Když jsem jim pověděl, že nic takového nepřipadá v úvahu, požadovali, abych jim alespoň vydal plány. I to jsem odmítl a před jejich očima jsem projekt roztrhal. Vrhli se na cáry papíru jako supi, každý sebral ze země kus a vzápětí byli pryč.

Zoufalý jsem vše vylíčil mým spolupracovníkům, kteří mi slíbili získat plány zpět, abychom je mohli nadobro zlikvidovat.

Ostatní vynálezci mezitím také nezháhali, shromáždili všechny své zaměstnance a začali pátrat po zbylých útržcích plánu. Každý chtěl celý projekt jen sám pro sebe a odmítali spolupracovat, v tom jsem viděl naši výhodu. Nejsou však samozřejmě hloupí, každý svou ukořistěnou část pečlivě skryl na tajném místě. Rozpoutal se zuřivý boj, naši lidé se plížili sněhovými závěsemi a napadali se navzájem, běhali městem, kradli se podél zdí, schovávali se za ploty a keře a snažili se odhalit tajemné úkryty. Číhali ve skrýších a hlídali své části plánu, vrhali se na nepřátele a bez milosti je zneškodňovali. Při své snaze dosáhnout cíle nedbali na chlad, omrzliny ani hlad a žízeň, všichni věděli, že jde o každou minutu. Každý dělal, co mohl. I moji zaměstnanci se činili. Připravili o život nejednoho protivníka.

Bohužel ještě týž den k večeru jsem se dozvěděl, že Edison chystá velkolepé odha-

VYZVĚDAČI

80. výročí hry 9. ledna 2010

Boj o vynález zkázy
Křížík, Edison, Einstein, Tesla...
Kdo vyhraje?

Přibližně 19. a 20. století. Byl vynálezce královský námořník, námořní obchodník. Kdo ho získal? Který z vynálezců, podpořených vojenskými záměrnými, svědčí díky zrození vynálezů světa? Začíná období historie a jediným vítězem plánu. V umění jsou přejde v celou budoucnost... Jaké tajemství čeká na konci závodu?

Sežít: v 9.00 na stanici metra Buzyně
Kouřit: 120 Kč
5 schůzí: 30 Kč, upřímně obléčení (pokud možno konvenční, hodinky: spojené na vědomí (možné))

kontakt na organizátory: Hradč, hradcupost@z, Ulice: michaelafrogormen.cz

lení svého posledního vynálezu. Domyslel jsem si, že se mu zřejmě podařilo dát projekt dohromady a mé dílo nyní vydává za svůj objev. Vydal jsem se tedy do jeho pracovny, kde mělo k představení výtvaru dojít a skryl se mezi množstvím zvědavců, dychtících po novince. Vynálezce nejprve pyšně hovořil o útrapách, které sestrojení předcházely, a také dlouze děkoval svým zaměstnancům, kterým měl být opravdu za co vděčný. Potom prudce trhl za plachtu, která přístroj zakrývala. A najednou můj výtvar opět stál přede mnou. Vybavily se mi všechny důležité okamžiky, které vedly k jeho vzniku, uvědomil jsem si, čím vším může společnosti prospět. A také všechno to, proč jsem se ho rozhodl zničit. V jediném okamžiku, aniž bych o tom vůbec uvažoval, jsem vyskočil na podium a kopl

Vynález zkázy ve vší kráse

do televizoru, ozvalo se tříštění skla a já viděl, jak se obrazovka rozpadá na malé lesklé kousičky. Potom jsem se odrazil od země a oběma nohama dopadl na horní desku přístroje, jen kratičkou chvíli jsem zavravoral, pak jsem se propadl o půl metru níž. Vůbec jsem v tu chvíli nepřemýšlel o nebezpečí, které mi může hrozit, a po chvíli jsem rychle vyskočil z trosek mého velkolepého vynálezu a spěšným krokem, dříve než se mohl kdokoli vzpamatovat a zastavit mě, jsem z pracovny odešel.

Samozřejmě, že již cestou domů jsem si uvědomil, že Edison má celý projekt, a tak pro něj nebude složité sestavit další televizory a dokončit to, o čem já jsem léta snil – všichni budou mít ve svých domovech televizní přijímač, všichni budou moci sledovat čerstvé novinky z dění ve světě, všichni budou mít snazší a pohodlnější život. Někdo bude mít možná i televizory dva! Jenže co když to všechno přinese víc problémů než užitku?

A jak jsem tak potom seděl ve svém pohodlném křesle u krbu a ošetřoval si rány vzniklé při útoku na přístroj, uvažoval jsem nad způsobem, jak zabránit tomu, aby se mé strašidelné představy naplnily. Kdyby byl způsob, jak přesvědčit lidi, aby více času než u televizoru trávili v přírodě či s přáteli, aby využívali tento vynález jen jako dobrého sluhu, ale ne jako svého pána. Pak by mohl být všem prospěšný. Ale jak pro tuto myšlenku co nejvíce lidí získat, to je otázka...

Ing. Prokop

A co na hru říkali hráči?

Líbila se mi celá hra a hlavně ta scénka na začátku. Potom se mi líbilo hledání papírků a chytání ostatních lidí. Bylo to o tom, kdo získá nejvíc papírků a složí z toho psaní, kde byl ukrytý plán. Kdo měl všechny kusy plánu, vyhrál a mohl postavit televizi.

Honzík (ROJ - Modrý kruh)

Výsledky

1. místo: ŽLUTÍ

(na konci hry vlastnili 3 díly plánu)

Viktorie (Káňata)
Ondra (Zlatý list)
Rejpal (Zlatý list)
Karolína (Boltuka)
Matěj (Draci)
Radar (Spartakovci)
Apík (Vojta) (Zlatý list)
Růža (Pepa) (Zlatý list)
Adéla (Draci)
Ema (Spartakovci)

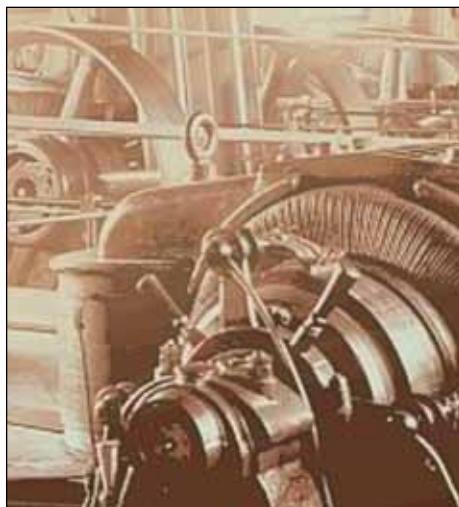
Jejich vedoucím byl: Edison (Balvan)

2. místo ZELENÍ

(na konci hry vlastnili 2 díly)

Anička (Vyšehrad)
Ondra (Vyšehrad)
Šimon (Draci)
Štěpán (Draci)
Lulu (Káňata)
Piráť (Tadeáš) (Zlatý list)
Helča (Draci)
Twenty (Vojta) (Zlatý list)
Anežka (ROJ)

Jejich vedoucím byl: Einstein (Doktor)

3. místo ČERVENÍ

(nezískali žádný díl navíc)

Tony (Vyšehrad)
Béda (Vyšehrad)
Houbař (Ondra) (Zlatý list)
Marie (Draci)
Michal (Zlatý list)
Jírka (Zlatý list)
Fífa (ROJ)
Yetty (Zlatý list)
Vilma (Spartakovci)
Žváňa (Spartakovci)

Jejich vedoucím byl: Křižík (Vlak)

4. místo MODŘÍ

(nezískali žádný díl navíc)

Jakub (Boltuka)
Fanda (Zlatý list)
Bára (Draci)
Ježek (Zlatý list)
Matyáš (Zlatý list)
Honza (ROJ)
Jírka (Draci)
Magda (Draci)
Rybář (Zlatý list)
Sára (Spartakovci)

Jejich vedoucím byl: Tesla (Hamdy)

Vedoucí - chytači (bílí)

Míra, Študy, Ferda (Zlatý list)
Pat, Věšák, Kule (Vyšehrad)
a další...

ŠUP

Skandální odhalení!

Členové Vyšehradu za KUKLENÍ

V pátek 22. ledna se na pražském Tylově náměstí pohybovalo devět velmi podezřelých osob. ŠUP učinil kolosální odhalení: byli to táborníci z vodácko-turistického oddílu Vyšehrad v přestrojení!

V zarostlém ramenatém opraváři oblečeném do špinavých montérek jsme objevili samotnou Přemyslini Všetečku! Procházela Tylovo pasáží a snažila se vypadat, že jde něco opravit.

Nchotchi (17) schovala své vlasy pod čepici a maskovala se jako kytaristka v oranžové b u n d ě !

ZAKUKLENCI se procházeli po náměstí, přilehlých tramvajových zastávkách a dokonce i v prostoru metra! Po páté hodině ale všichni do jednoho zmizeli. Podle důvěryhodného zdroje byli naposledy spatřeni v Rejskově ulici v Nuslích!

Hyp(ka?) a Jan(a?)

Oba bratři se po Praze proměnávali v dívčím oblečení. Leckdo by si je mohl splést s roztomilými holčičkami. Jak to dokázali? Hyp (12) prozradil, že má slušivé polobotky vypůjčené od babičky, Honzík (1) zase chodil v oblečení své s p o l u ž a č k y !

v centru Prahy!

Vysoký důchodce procházející se belhavým krokem po náměstí nebyl nikdo jiný než V ě š á k !
Scházela mu jenom hůl.

A TO NENÍ VŠE!

Členové Vyšehradu se navíc při setkání v z á j e m ě NAKOPÁVALI!!

ODHALENÍ!

Pololetky – Desná

28.–31. ledna 2010

Letošní pololetky se jako v posledních x letech odehrály okolo Desné-Noviny v Jizerkách. Obohaceni dobrým (či naopak špatným:-) pocitem z vysvědčení jsme se sešli ve čtvrtek odpoledne na Hlavním nádraží. Bohužel, pokladna 24 byla kdesi ve stavebním prostoru obenaném zástěnou, takže setkání tam nebylo možné. Po příchodu všech účastníků jsme se odebrali na nástupiště. Cesta vlakem byla místy dost divoká, protože Hrabošata buď otravovali, nebo chtěli vysadit do zavazadlových prostorů.

Po příjezdu do Desné jsme nasadili návleky, běžky dali na batohy a vyrazili do chalupy. Ale ouha. Bylo nějak víc sněhu než co jsme zvyklí. A tak cesta na Novinu trvala mnohem déle a všichni (ti bez návleků) měli v botách mnohem více

sněhu. O to raději potom všichni vlezli do spacáků a šli spát.

Pátek

Ráno jsme posnídali záviny a pak vyrazili na běžky. Cíl nebyl úplně zřejmý a tak jsme se táhli směrem na Smědavu. Hlavně Poštolky se táhly. Hraboši a Krokodýli se netáhli, protože je táhl Magyal:-) Vzhledem k výše zmíněnému a vzhledem k počasí jsme kolem druhý byli teprve na rozcestí Na Kůrovci. Tady jsme trochu poobědvali a jeli dál, vracejíce se jinou cestou k chalupě.

Večer se jako obvykle hrály různé stolní hry a hlavně pingpong. Hodně zábavný byl Scrabble, kde si Magyal „omylem“:-) schoval pár písmenek do rukávu. Co mě ale naštvalo byl fakt, že úplně skvělý slovo, co jsem vymyslel (přechodník VYŠÍC),

Cesta na Knajpu

vlastně vůbec neexistuje:(. Někdy touhle dobou taky přijeli Krup, Dikouš a Alf.

Sobota

Další den jsme se už rozjeli různými směry. Magyal, který vyjel už časné zrána a díky němuž jsme měli projetou cestu až ke Kúrovci, zahájil několikanásobný objezd Jizerské padesátky. Alf si vzal na starost Poštołky, kterým vytyčil cestu na Jizerku. 100nožka, Hyp, Pat a já jsme plánovali vžít Hrabošata a Krokodyly na Smědavu s tím, že možná někteří z nás odbočí na Knajpu. Zbytek odjel neznámo kam:-)

První část naší cesty probíhala pomalu, neb stopa nebyla nic extra a nejmenší členy jsme museli opět táhnout. Kvůli tomu nakonec Hyp a 100nožka upustili od zájmu jet na Knajpu. Tak jsme se s nimi já a Pat domluvili, že my to objedem a setkáme se s nimi na Smědavě. Na Knajpu jsme vyrazili kousek za rohlou, takže cesta byla super. Někde uprostřed jsme potkali Magyala s asi 20km v nohou:-). Když jsme dojeli na Smědavu, ostatní se zrovna sbírali k odchodu - pokračovali na Jizerku. Tak js-

Stonožka utíká před ledním medvědem (eskymácká honička)

Gabča

me se opět dohodli, že si na chvíli sednem a pak je doženem.

Po sváče a osvěžení na Smědavě a po druhém setkání Magyala tamtéž jsme je tedy zase začli pronásledovat a dohnali je na půl cesty k Jizerce. Ovšem na dalším rozcestí jsme se zas rozdělili - Pat a já jsme jeli až na Jizerku a ostatní už vyrazili přímo k chalupě. Naposledy jsme je dohnali někde u přehrady. Musím však říct, že se všichni celý den činili a ujeli toho víc, než jsme čekali.

V chalupě se zas hrály stolní hry a pinčes. Pozdějš večer se ještě hrály sardele (za komínem, ve sprchovém koutu:-))

Neděle

V neděli ráno se hrála eskymácká honička a Magyal dělal fotky z ptáčích perspektivy. No ale pak byl čas si zabalit, uklidit chalupu a vyrazit na vlak. Ten nás odvezl do Prahy, kde jsme udělali kolečko a rozešli se domů.

Vlastní vinou tohle píšu až tři měsíce po akci, tak prosím omluvte případné nesrovnalosti:-)

zapsal Věšák

Velikonoční výprava – Petráška

1.–5. dubna 2010

Velikolepá Velikonoční VelikoVýprava na VelikoPetrášku.

Když nám na Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy přišlo udání na jakousi pražskou sektu, jejímž hlavním smyslem je po jídání dětí, okamžitě jsme zbystrili. Nenechali jsme se zmást jejich kamufláží za turistický oddíl a okamžitě jsme vyslali neohroženého agenta (takového, na kterém by se moc nenajedli – tedy mě), aby sektu infiltroval a zjistil, jak se věci mají. Následuje autentický report přímo z akce. Kódové označení: Velikonoce.

Příjemné páteční probuzení. Batoh skoro sbalený, jídlo skoro připravené, budík mě probudil skoro včas. Následovalo kvapné dokončení přípravných prací a bleskurychlý přesun na Černák. Zatímco jsem čekal na metro, uklidnila mě (prozatím doma churavící) 100nožka, že prý Petra zaspala, totálně nestihá a táta ji vezme autem. Škodolibý úsměv neopustil moji tvář až do chvíle, kdy jsem konečně dorazil k

autobusu, Petra už tam totiž dávno byla. A spolu s ní i Kule, Tatouch, Věšák, Pat, Mat, Srn a Já. Poslední chybějící články výpravy, tedy 100nožka a Magyal, měly ohlášen večerní příjezd autem.

Bratři v triku na zadní sedačce spali téměř okamžitě, v rychlosti usnutí je dokázal předběhnout jen naprosto nepřekonatelný Kule. Ani já se nenechával dlouho pobízet, takže sto dvacet kilometrů uběhlo doslova v mrknutí oka. Sníh! Nezbytná minikoulovačka na parkovišti, rychlé občerstvení z vlastních zásob a snad dvacetiminutové dohady o tom, kudy se vydáme do vršku. Přes Hromovku (lanovkou), přes sv. Petra (pěšky po černé) a nebo krzevá Dlouhý důl. Ačkoli Kule, stále ještě nedostatečně probuzen, brblal, vydal se s bandou nahoru po černé sjezdovce. Tatouch si vybral Dlouhý důl a já, doposud s dobrodružnou náladou, ho rozjařeně následoval. Jak došel B-tým, nevím. Jisté ale je, že když jsme se s Tatouchem po přenáherném několika-hodinovém boji se závějemi až po kolena, ledem, deštěm, sněžením, větrem i sluníč-

Že by obřadní skála na nekalé rituály?

Mat s Patem odpočívají, zatímco agent Slanec vyráží dál

kem dokodrcali na Výrovku (jméno Dlouhý důl má věru něco do sebe), dali si dvě kolečka na běžkách po okolí na pozdravení hor a konečně se podívali do Petrášky, byli ostatní dávno ubytovaní, někteří i napapaní a ti úplně nejdřívější dokonce vyspínání.

Sotva z padesáti procent využitá kapacita dvacetilůžkového pokoje, který jsme obývali, mě utvrdila v přesvědčení, že byla dobrá polovina původně přihlášených účastníků rituálně snědena. Nenápadně jsem schoval nejostřejší nože do bezpečí a dál si užíval toho, že jsem zatím mezi tou šťastnější částí osazenstva. Prozíraví hoši zabrali postele na druhém konci místnosti než ostatní. Proč, to se ukázalo hned po zhasnutí, kdy se z hustěji obydlené části ozvalo synchronizované chrápání o hlasičnosti startujícího letadla. Dobrou noc!

Sobota. Za okny azuro, počasí jak malované! Plán trasy: Buřák na rozcestí, Luční bouda, Špindlerovka, Dívčí kameny, Vrbatova bouda, Horní Mísečky, Špindlerův Mlýn, nějak nahoru a z Pláně zpět na Petrášku. Srn uháněl jak o život, přes noc zmrzlý sníh tál před očima a holky (jedna nabouraná, druhá nemocná) se s Tatouchem kousek za Luční oddělily a jely svou cestou pomalu domů. My mezitím ukrajovali kilometry z výpravy a po posilnění řádným obědem u Špindlerovky (díky holkám za u nás zapomenuté balíčky s jídlem!) se ještě dábelským tempem vydali vstříc horám. Poněkud

znaveni krkolomným stoupáním, dlouhosáhlým klesáním, únavnými výhledy do krajiny a zdrcujícími přestávkami (vizte fotografie) jsme se dokodrcali do Špindlu, nakoupili dobroty na večer a statečně nastoupili na vymrzávací lanovku (díky vyzývavému Kulecímu pohledu na vlekaře byla zadarmo) na Hromovku. Na Petrášku jsme doběhli už s padající tmou, příjemně hotoví a totálně nepoužitelní jakékoli činnosti. Automatizovanými pohyby jsme připravili večeri, odpočívali (ehm) u fotbalku a pinčesu, a když pak přišel čas spánku, ztratili jsme nadobro vědomí.

V neděli se slabší povahy (Kule, Věšák, Pat, Petra a já) vyrovnávaly se sobotní nakládačkou po svém - sluněním před chatou na lavičkách, čtením knih, válením se ve sněhu a podobnými kratochvílemi. 100nožka ležela v posteli, stále nemocna. A neunavitelní a vždy akční Srn, Magyal a Tatouch se vydali všichni na běžky, ačkoli každý svojí vlastní cestou. Když nám u chaty zalezlo sluníčko za roh a Kulemu v plavkách tak přestalo hřát na břicho, sebrali jsme se všichni povaleči a šli se alespoň projít k blízkým vodopádům. Večer jsme si vyslechli několik poznámek o své podřazenosti, zahráli si zas fotbálek a vymýšleli způsoby, jak

Znaveni...

donutit odpovědné lidi k tomu, aby po nás chtěli peníze jen za devět duší v pokoji, nikoli za dvacet imaginárních.

Pondělí už se potom neslo v duchu Velikonoc. Žádný z našich mužů sice Jelínkovic děvčata nesešlehal (hanba nám!), přesto holky dostaly, co si zasloužily, když jsme byli navštíveni bujarými, zpěvnými koledníky z okolních chat. Předbalili jsme si fidlátka a jeli se ještě naposledy rozloučit s horami. Někteří běžavci zas měli choutky na delší a vybranější kusy běžeckých stop, moje skupinka v čele s Magyalem vyrazila přes Lišku k Lyžařské boudě, odtamtud azimutem na Vodovodní cestu (cestou lesíkem jsme našli borůvky!) a po té v klidu na Rennerovky, kolem Dvorské a šup zas do chaty uspo-

řádat poslední krmení dravé zvěře, dobalit poslední nezbytnosti, pokusit se usušit jakékoli boty a vyrazit na cestu zase pěkně dolů, k autobusu. Zamávejte Krkonošim!

Ačkoli nebyl nalezen důkaz žádného očividného incidentu pojídání dětí ze strany vyšehradských, doporučuji ponechat nad jejich praktikami dohled minimálně do té doby, než prokážou původ zkažených jablečných závinů, které páchly jako zkažené maso. Ačkoli existují domněnky, že se nezaprodali barbarským činům pojídání syrového masa, ba naopak pokrm z dětí správně a zdravě smaží v hektolitrech tuku ze slaniny na pánvích nevalné kvality, považuji případ za otevřený dalšímu vyšetřování.

Slanec

Psanci

2. – 14. dubna 2010

Sraz na Psance byl 23. dubna v pátek odpoledne Na Knížecí. Odtamtud jsme autobusem odjeli do Dobříše, kde jsme přestoupili na jiný autobus, tentokrát už do Skalice. Cestou k tábořišti nám Kule vyhlédl dva dlouhé klacky na zubříka. Po příchodu na tábořiště jsme si vyhlédli opuštěnou mýtinu a začali stavět zubra. Večer jsme v zubru zapálili oheň a pak se navečeřeli a šli spát.

K snídani jsme měli spoustu závinů, následovala příprava chleběů na oběd a pochod na místo srazu. Tam jsme měli vytvořit skupiny, ale protože Honza, který měl jet, nejel, nás hrajících z Vyšehradu bylo jen pět. A pět se třemi nebo čtyřmi (po tolika lidech měly skupiny být) dá dělit velmi špatně. Mezitím se začal číst příběh. To už se ale Kule dohodl s jiným oddílem na výměně a tak jsem byl přiřazen k jeho skupině (toho oddílu, ne Kulecí). Seznáme-li naštestí bylo rychlé a po rozdáni potřebných papírů, jako pravidel a mapy se mohlo začít hrát.

Naším úkolem bylo podle mapy najít co nejvíce skladů s potravinami. Nejdřív jsme bloudili severně od hlavní silnice, chtěli jsme se totiž dostat

Skupinka s Věšákem v čele

ke skladišti, které bylo od hlavní silnice jižně. Po nějaké době se nám podařilo vybloudit a najít pár dalších skladů. Jediné co nám občas ztěžovalo cestu byli hlídači a jiné skupiny, se kterými jsme byli většinou nuceni bojovat hadráky. Vítězná skupina si mohla od poražených vybrat jednu surovinu. Téměř ke konci se nám podařilo uhadrákovat hlídače Věšáka. Věšák se tedy na 20 minut stal našim vazalem, tj. musel nám pomáhat v boji. V 16:15 jsme už ale museli být v tábořišti a tam získané suroviny nahlásit (abychom za ně získali body) a něco z nich ukuchtit. My jsme ukuchtili bramborovou kaši. Večer byl slavnostňák při kterém se rozdaly ceny, pár lidí ještě šlo k dalekohledům pozorovat vesmír, alevětšina šla spát.

V neděli ráno jsme vstali, nasnídali se, sbalili a vyrazili na vlak. Cestou jsme se zastavili u Hranic (nebo u Hranice?) v tamním zlatonosném lese. Dál jsme pokračovali vedrem až na nádraží v Mokrovratech, kde jsme počkali na vlak. Do Vršovic jsme nakonec dorazili v pořádku.

Šepta

A jak to viděl Hyp

Přijeli jsme autobusem někam k Dobříši v sestavě já, Kule, Věšák, Šepta, Ondra, Franta a Tonda. Tatoucha jsme potkali teprve cestou. Pomohl nám odnést tyče na zub-

říka (podle Kulecích představ, ve skutečnosti velké jako na sněmák).

Druhý den byla hra: spočívala v tom, že jsme ve skupinkách (já, Ondra, Franta a Tonda, Šepta byl v jiné skupince) nacházeli jídlo. Také jsme mohli okrádat jiné skupinky, což bylo nejlepší. Bohužel jsme měli slabou skupinku. Večer jsme z našeho nasbíraného a nakradeného jídla udělali „něco dobrého“. Potom byl slavnostní oheň, u kterého se toho moc nedělo. Přes kecání všech lidí nebylo moc zpěvu slyšet. Zkušenosti astrologové jako např. Kule a Šepta něco pozorovali dalekohledem (myslím, že Jupiter). Jelikož nás to u slavnostňáku moc nebavilo, udělali jsme si v zubříku „komorní slavnostňák“. Ráno jsem vstal, rozdělal oheň a zase si lehl (Kule nadával, že nemůže spát, ale Věšák spal v klidu dál). Cestou zpátky hledal Kule u hájovny Hranice (kde to vypadalo jako ementál) „zlaté cihly“, ale bohužel nic nenašel.

Hyp

Jarní voda I. – Sázava z Mrskovic do Zruče n. Sázavou

30. dubna – 2. května 2010

Sraz jsme měli v pátek na Hlavním nádraží, kde jsem já a Bobeš nemohli najít nové pokladny. Nakonec jsme je našli a odjeli vlakem nevímkam. Večer jsme si šli postavit stany a pak jsme se vydali pro lodě. Moc dobře jsme se nevyspali, protože strašně přšelo a nám nateklo do stanu. Bobeš měl mokrý spacák a všechny věci. Já jsem se krčil v rohu, abych nezmokl a přežil jsem to docela v suchu.

Sobota

Ráno jsme si rozdělili vesty a pádla a vyrazili na vodu. Já jsem jel s Věšákem, Bobeš s Kulem, Komár s Hlukem, Tatouch, Srn, Vrápenec, Mat a Hyp na singlu, Máša s Honzou a Horác s Kubou. Na Stvořidlech byly dlouhé peřeje a Hadi kromě Bobše se pěkně vykoupli, i když se necvakli. V Ledči i jinde jsme koníčkovali jezy. Další noc jsem se s Bobšem pro jistotu nastě-

hoval ke Kulemu. Tentokrát jsem se vyspal dobře.

Neděle

V neděli jsme vyrazili brzy ráno, abychom stihli vlak. Na lodích jsme dojeli k jezu v Horce a odtud se vydali pěšky do Zruče na vlak. Pytlíci cestu prospali a probrali se až ve Vršovicích.

Kryšpín

Kotrčnick Bobš

Jarní voda II. – Sázava z Poříčí n. Sázavou do Měchenic

7.–9. května 2010

V pátek odpoledne jsme vyrazili směrem na nádraží Vršovice. Brzy jsme zjistili, že máme (hlavně holky – Poštoľky a Ještěrky) celkem velké meze-ry v jídelníčku a tak jsme ve vlaku měli co řešit.

A potom, co jsme přijeli a po dlouhém pátrání našli pěkné a suché místo na kraji lesa se Kule s Horácem a Ještěrkama rozhodli vypravit na výpravu k Sázavě. Vrátili se až pozdě večer a tak se ulili z veškerých večerních příprav.

Další den ráno jsme po tradiční závino-ové snídani vyrazili na sraz s Tatouchem, Alfonsem a Krupem. Cestou nám Hroch vyprávěl o „mokré“ setkání s Angličankami na vodě – než nastoupily, stihly Hrocha se dvakrát cvaknout.

Ten den jsme měli na programu sedm jezů. Já jsem jel na lodi s Hrochem (jako háček).

Když jsme sjeli jeden z jezů – Pěnka-va – sundal jsem si vestu, boty a všechno, co jsem měl na sobě mokré (a nebylo toho málo). Hroch rozhodl, že budeme cvičit obrat v proudu. Potom pronesl onu osudnou větu: „Jedeme do proudu, uvidíme, co to s náma udělá!“ A zahrnul do proudu pod jezem. Naneštěstí pro nás jsme měli moc velký ponor a pomalu ale jis-

Kde se ten Kule fláká?!

tě jsme začali nabírat vodu. V ten den byla voda obzvlášť ledová (to jsem se přesvědčil na vlastní kůži). Hroch na chvíli zapochyboval o mých plaveckých schopnostech, když se z vody vynořila pouze naše loď. Já jsem totiž sice vyplaval, ale pod lodí. Nejdřív jsem nechápal, kde jsem, když bylo kolem mě všude žluto, ale pak mi to došlo a za chvíli už jsem byl u Hrocha.

Zbytek vody uběhl jinak celkem v pohodě až na místo, které nám Kule vybral na spaní. Nacházelo se totiž v nevalně vypadajícím lese a navíc poblíž střelnice. Jediná výhoda, jak podotkl Krup, byla, že bylo blízko muzeum.

A na konec cesty jsme dostali u Horáce doma výtečný jahodový koktejl. A tak jsme se ze soutoku Sázavy a Vltavy vesele vraceli na Hlavní nádraží.

Čoči najíždí do jezu

Na jarním sraze jsme se opět sešli u rybníka. I přes naši v posledních letech pomalu ochabující účast jsme se dokázali perfektně vyudit v zubříku. ■■■ V červenci jsme spolu kmenem Nez Percéz utíkali do/z Malčic. Během úprku nám radil slavný student indiánologie Kex. ■■■ Puťák byl letos jen jeden. ■■■ Alfons stále neopravil loď, zato Pepin si opravil žluťáčka, což ale vyšlo téměř nastejno. ■■■ V půlce září jsme si dvakrát sjeli Lužnici – jednou Postaru a jednou Nanovo. ■■■ Na prokrápaném podzimním srazu vařily Ještěrky knedlíky. Protože má ale Čoči radši maso, snědla Jěčovi jeho výherní jídlo. ■■■ Podzimák jsme strávili na faře v Gruně v alchymistickém opojení. Hroch s Všetečkou si přivezli svého nového psa, který ale vypadal na padnutí. Poslední večer proběhla pitva. ■■■

Po loňské opravě střechy u Borku byla letos chalupa málem vypálena Hady. Naštěstí svého nedosáhli a tak naše práce nebyla zbytečná. ■■■ Celý podzim byl ve znamení alchymie a tak ani Guláš Mikuláš nemohl být výjimkou. Prioritou tentokrát neměl být guláš, ale kámen mudrce. Někteří však tento fakt nepochopili a tak se nad gulášem opět brzy slehla zem. ■■■ Na vánočním kecu jako obvykle proběhlo několik kol volby přemysla a cukroví. Oba kandidáti na přemysla, totiž Věšák a Všetečka, byli vyloženi nadšení. Nakonec

skákal metr do výšky Věšák. (Všetečka vyhrála) ■■■ Na vánočním stromku se hrálo o golemu z perníku. Prý byl dobrý. ■■■ Zima byla letos tuhá a led taky – proto se zimák stal spíš hokejovým soustředěním. ■■■ V lednu se naši malí zástupci pokusili znovu oběvit televizi – tento ďábelský přístroj byl však záhy rozdupán vynálezcem. ■■■ Běžky – ping pong, běžky – ping pong... Kdo uhádne, co to je? Pololetky! ■■■ Zimní puťák se smrskl na víkend v Krušných horách a Maďalův batoh se proměnil v pulk (saně severanů), aby si zvykl a mohl pak na finské putování. ■■■ Široké řady dětí a větších dětí se klasicky zúčastnily studánek. Strach jsme měli s sebou... i malou Strašici. ■■■

Sněhové radovánky na Velikonoce opět vyšly i přes neúčast mladších 15-ti let.

■■■ Během zimy a tuhého mrazu, který kreslil na okna i v Praze, jsme si krátili odpoledne výlety na Dívčí hrady. ■■■ Na mezioddílové Psance jsme vytáhli zubříka. Ač jsme se pokusili udat Šeptu do Boltuky, nenechal se, a tak jsme se vrátili v původním složení. ■■■ Na jaře se uskutečnily dvě vody – opět. Obě na Sázavě. Hroch se při experimentu s najžděním šikmo do proudu dostal do svého přirozeného prostředí – do vody.

■■■ Na srazu s Ginkgem jsme budovali transamerickou železnici z bukových pražců na podpal. Vyhráli nečekaně Krokodýli.

